

Metalde başlayan mücadele yayılıyor!

sayfa 2-5

Gerçek

**İşçi sınıfı
mücadelelerinden...**

Bel Karper, Korteks, THY, Opsan, Sera-
pol, Çan işçilerinden haberler...
Belediye, turizm, tekstil, kimya boya sek-
törlerinde çalışan emekçilerinin sözü...

sayfa 6-7

Temmuz 2015 / Sayı: 69

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Sandıklar çoktan kapandı: İşgal, grev, direniş zamanı!

Sermaye istikrar istiyor. İstikrar için de sermayenin çıkarlarını koruyacak bir hükümet. AKP-CHP de olsa AKP-MHP de olsa sermayenin çıkarlarını koruyan, ekonomik krizlerle ve savaşlarla sarsılan bir coğrafyanın tam ortasında, krizlerin ve savaşların tüm faturasını emekçi halka kesecek bir iktidarla karşı karşıya olacağız. Yani sermayenin istikrarı işçinin ve emekçinin yıkımı olacak. O yüzden istikrar şantajlarına karnımız tok.

Sandıklar kapandı ama henüz daha yeni bir dönem açılmadı. Meclis başkanının AKP'den seçilmesi herkese ders olmalı. Patron siyasetinin varacağı yer budur. Sandıkta yediği tokatla sersemleyen AKP'ye MHP koltuk değneği olmuştur. Kılıçdaroğlu da MHP'ye yaptıkları eleştiriler için "artık geride kaldı" diyor. Belki de AKP'ye daha büyük bir hizmeti, koalisyon kurarak kendisi yapacak çünkü. Özetle Türkiye'nin önünde yeni bir dönem açılmasın, bu yeni dönemde işçi sınıfı ve halk siyaset masasına yumruğunu vursun diye çırpınıyor sermaye partileri.

İşçinin ve emekçi halkın ise acil çözüm bekleyen sorunları var. Bu sorunların birçoğu, hükümet eliyle değil de meclisin çalışmasıyla çözülebilecek sorunlar. Mesela taşeronun hem özeldede hem kamuda kaldırılması. İç güvenlik yasasının iptali. Sendikal barajların hem işkolu hem de işyeri düzeyinde sıfırlanması. Sendikal yetkilerin belirlenmesinde referandum kuralı. Bakanlar kuruluna grev erteleme (yasaklama) olanağı tanıyan hükümlerin kaldırılması. Mecliste oylanarak yasalaşan devlet bütçesinde emekçiye, eğitime, sağlığa ayrılan bütçenin artırılması. Nihayet dört bakanın Yüce Divan'a gönderilmesi için yeniden görüşme yapılması ve Erdoğan'a kadar ulaşacak bir yolsuzluk soruşturmasının önünün açılması.

İşçi ve emekçiler, kimin koalisyon kuracağına dair loto oynamayı bırakmalı, erken seçime de bel bağlamamalıdır. Acil sorunlarına bizzat kendisi sahip çıkmalıdır. Haklı talepleri için bastırılmalıdır. Nasıl mı? Yolu metal işçisi gösteriyor. Seçim öncesinden başlayan metal grevleri bir şehirde bitiyor ötekinde başlıyor. İşçi sınıfı, kendi sorununa birlik içinde sahip çıkıp hakkını mücadele ederek aradığında ne kadar güçlü olabileceğini ortaya koyuyor. 35 yıllık sarı sendika saltanatını köklerinden sarsan işçiler, hak ettikleri ücretleri sermaye partilerinin vaatleriyle değil kendi bileklerinin gücüyle alabileceklerini gösterdiler. Bunun için mücadelenin daha da büyümesi ve örgütlenmesi gerek elbette. Sadece parasal ve sendikal taleplerin ötesine geçerek, yukarıda saydığımız talepleri de içeren bir mücadele düzeyine yükseltmesi gerek kavgasını. Özetle işçi sınıfının siyaset masasına yumruğunu vurması gerek.

Sandıklar çoktan kapandı. Artık sokaklar ve meydanlar dolmalı. İşçi sınıfı taleplerini elde etmek için meclisi baskı altına almalıdır. İşgal, grev, direniş! Ne koalisyon seçenekleri ne erken seçim meclisten emekçi halk yararına yasalar geçirecek, yeni dönemde işçinin emekçinin yüzünü güldürecek olan bunlardır.

Gerçek

Ne koalisyon, ne erken seçim: Halkın yüzü mücadeleyle gülecek!

ODTÜ'de sınıf
mücadelesi
direniş çadırıyla
kızıyor

10-11

Krizin faturasını
emekçi kadınlar
ödemeyecek!

13

Yunan işçi sınıfı
masaya
yumruğunu
vurdu!

16

Metal fabrikalarından haberler

Ford Otosan'dan grevci bir işçi:

MESS-işveren-sarı sendika üçlüsünün oyunları bitecek! Bu düzen değişecek!

Eğer en başta tam anlamıyla birlik olabilseydik, hepimiz en azından dışarıda kalabilseydik süreç uzamayacaktı ve biz sonuca ulaşacaktık. İçeride kalan sözleşmeli arkadaşlar, Türk Metal yönetimi ve Pevrul Kavlak tarafından kendi adamları olarak fabrikaya yerleştirilen insanlar, yerinden oynamak istemeyenler yani tabiri caizse yalaka tayfası içeride kalıp üretime devam etmeselerdi her şey daha güzel olacaktı. Bizi en çok üzen, içeride kalanların gerek sendikaya gerek işverene karşı bizden daha çok söylenmesi, şikâyet etmesi. Yani yaptıklarıyla düşündüklerinin örtüşmemesi. Patron, onları bize karşı koz olarak kullandı ve baskıyla bizi kendine çekmeye başladı. Yavaş yavaş kırıldı. Çok azımız dışarıda kaldı ve eylemimiz yavaş yavaş gücünü yitirmeye başladı.

Biz de içeri girmek zorunda kaldık. Genel Müdür yanımıza geldiğinde işten atılan arkadaşların geri alınacağına söz vermişti. Fakat dediğini yapmadı. Sonuç olarak 18 arkadaşımızın işine çeşitli sebeplerle son verildi. Kiminin kartı basmadı, kiminin evine iş akdinin feshini bildiren yazı gitti. Sonuç olarak işveren verdiği hiçbir sözü tutmadı. Daha sonra yeni ve daha fazla sayıda işten çıkarmalar da yaptı. Başından beri bizimle birlik olmayan kişiler, sırf kendi çıkarları için yaptıklarıyla ve tutumlarıyla bizi bu hale getirdi. Grevimiz kırıldı. Ama kaybetmedik. Sendika değişikliğine gidiyoruz. İşçiyi sömüren MESS-işveren-sarı sendika üçlüsünün oyunları bitecek. Bu düzen değişecek. İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız! Bizi satanlara selam olsun!

ECA'dan bir metal işçisi:

Büyük metal grevinin rüzgârı Manisa'da farklı estir

Birkaç aydır metal işçileri arasında büyük bir mücadele rüzgârı esmekte. Ancak bu rüzgâr, Manisa'da diğer bölgelerden farklı estir. Hem bizim fabrikada hem de Türk Metal'in örgütlü olduğu diğer fabrikalarda işçiler bir araya gelip sendikaya gitti, Renault, Tofaş, Bursa Bosch işçilerinin elde ettiği kazanımları talep et-

tiler. Ancak önce 1.000 TL'lerin yatması, ardından ise brüt 3500 TL'lik düzenlemenin yapılmasının duyulması Manisa metal işçilerini büyük bir ataletle sürükledi. Şüphesiz bunda Türk Metal yöneticilerinin manevralarının da etkisi vardı. Mesela iş yerlerinde ağustostan sonra yeniden sandıkların kurulacağını, temsilci

seçimleri yapılacağını söylediler. Şimdilik bu seçimler bekleniyor.

İndesit'ten bir işçi:

1.000 TL'lerin ödenmemesi mücadeleyi ateşledi

Bizim fabrika MESS dışında bir fabrika. Sendika ferdi sözleşme yapıyor. Bu nedenle MESS'in söz-

leşme kapsamında olan fabrikalara verdiği 1.000 TL bize yatırılmadı. Bu içeride büyük bir kıvılcımı ateşledi. Sendikaya olan öfke bir anlamda bu 1.000 TL'ler üzerinden aktı. Sendika burada manevra yaptı ve yapılan eylemlerin karşısında durmadı, arkasındaymış gibi yaptı. Böylelikle tepkinin kendisine yönelmesini engelledi. Zorlu bir mücadelenin ardından Olgun Çelik, Faber ve bizim

fabrikada 1.000 TL'ler alındı. Sendika bu parayı kendisi almış gibi davranmaya çalıştı ama tüm işçiler biliyor ki bu parayı işçiler verdikleri mücadele ile kazandı. Sendika sadece ayağımıza dolaşmadı. Bu paranın alınması işçilere büyük bir moral verdi. Ağustos gibi diğer fabrikalara brüt 3.500 TL'ler yatınca büyük ihtimalle yine bir kıvılcım atılır.

Tofaş'tan bir işçi

Bilinçli mücadele gerekli

MESS'in brüt 3.500 liralık iyileştirmesi önce Tofaş'ta tepkiyle karşılandı. Mesaiye kalmayarak tepki gösterilmesi konuşuldu, sonra da yemekhanede protesto eylemi yapıldı. İşveren bu eylemi bahane ederek 80 kişiyi işten atınca işçi moraller bozuldu. Daha önce iki öncüyü işten atmışlardı. Bu iki arkadaşımıza yeterince sahip çıkamadık. 80 kişi atıldığında da yeterince bir tepki olmadı. Fabrikanın önünde az sayıda işçiyle

toplandık. Aslında iki arkadaşımıza sahip çıkamadığımız gün, 80 işçinin de işten atılmasının yolunun açıldığı gün oldu. İşten atılanlar için Kent Meydanı'nda çadır kuruldu. Bir seferinde çadırın etrafında 500 kişi vardı. Esas, bu arkadaşları atıklarında toplanacaktık. Sonra toplanmak vicdan rahatlatmak oluyor sadece.

Tofaş yönetimi tecrübeli, iyi taktik uyguladılar bize. Bir bahane arıyorlardı. O bahaneyi bulup

işten çıkardılar. Şu anda iletişimde sıkıntı yaşıyoruz. Öncülerin pek çoğu işten atılmış oldu. Tüm amacın para olması en büyük hata. Para meselesini öne koyunca olacağı budur. Bugün biraz para verirler yarın yine sömürü devam eder. Borçlar, işsiz kalma korkusu ağır basınca da mücadeleden yan çizilir. Özellikle muhafazakâr arkadaşlara sesleniyorum. Ramazan ayında arkadaşlarımız işten atıldı. Ekmeklerinden edildiler. Hani Müslümanlar kardeşti? Neden işten atılanları göre göre başımızı çevirip kartımızı bastınız? Demek ki bilinç olmayınca din de bir yere kadarmış.

Yeni sözleşme dönemine kadar daha çok oyun oynayacaklar. Yeniden oyuna gelmemek için bilinçlenmekten ve örgütlenmekten başka çare yok.

Oyak Renault'dan bir işçi:

İleriye nasıl yürüyeceğimizi tartışıyoruz

Renault'da son iyileştirmelerden sonra gündem, bundan sonra nasıl yürüyeceğimizi üzerine. Temsilcilerimiz tüm sendikalarla görüşmeler yapıyor ve işçilerin taleplerini iletiyor. Bunlar genellikle Türk Metal'de yaşadığımız sıkıntıların sonucunda oluşmuş talepler. Biz mali açıdan şeffaf, denetlenebilir bir sendika istiyoruz. Temsilcilerin sandık kurularak seçilmesi de çok önemli. İşçiler genellikle yeni kurulan sendikaya uzak bakıyor. Bir güven zedelenmesi var. Birleşik Metal en iyi seçenek. Ancak HDP ile ya-

kın olduğu düşüncesiyle eleştirenler var. Birleşik Metal'e şube kurarak geçişin sağlanması büyük avantaj olur. Bu işçilerin kaygılarının giderilmesi açısından da bir güvence olur. Aidatların düşürülmesi talebi de var. Ama asıl önemli olan, sendikamızın mali kaynaklarının işçilerce denetlenmesi ve mali kaynakların işçiler tarafından, işçiler için kullanılması. Renault işçileri, herkesin kolay dış geçiremediği, birliği kuvvetli bir işçi grubudur. Bu birliği bozmadan yürüyeceğimiz yolu hep birlikte kararlaştıracacağız.

Çerkezköy Arçelik'ten bir işçi:

Fabrika bir kıvılcım bekliyor

Çerkezköy Organize Sanayi Bölgesi'nde yer alan en büyük fabrikalardan birinde çalışıyorum. Bursa'da başlayan eylemleri iz-

ledik. Sıranın bize de geleceğini düşünüyoruz. Bunun için hazırlanıyoruz. Çoğunluğumuz Türk Metal'den yaka silttik. Fabrika

adeta bir kıvılcım bekliyor. Ancak bir tedirginlik hâli var. İthal işçiler çok fazla. Bunlar Türk Metalcilerle birlikte hareket ediyor. Zaten onun için fabrikaya alınmışlar. "Acaba?" soruları çok fazla. Bu acabaların cevabı birlik olmaktan geçiyor. Bilgiledikçe ve bilinçlendikçe her türlü tedirginliğin ve korkunun üstesinden geleceğiz. İnsanca çalışmak ve yaşamak bizim de hakkımız!

Çorlu'da metal fabrikasından bir işçi:

Birlik olup bir adım atsak sonra gerisi gelecek

Ben Çorlu'da metal fabrikasında çalışıyorum. Bizim fabrikada can güvenliği diye bir şey yok. Ne yangın söndürme sistemi var ne başka bir şey. Zaten bütün gün havalandırma olmadığı için ne kadar çapak, toz varsa ciğerlerimize gidiyor ve kimyasal soluyoruz. Sendikalı olan fabrikalarda işçi güvenliğine daha çok önem veriliyor. Biz de istiyoruz sendikalı olmayı ama nasıl olacak, nereden başla-

yacağız bilmiyoruz; o sırada da zaman geçiyor. Halbuki o kadar zor değil, birlik olup bir adım atsak sonra gerisi gelecek. Bir de devletin işletmeleri daha güvenli. Biz arkadaşlarla konuşurken bütün fabrikalar devletin olsa işçilerin hem can güvenliği hem de iş garantisi olur diyoruz. Bir gün mutlaka işçiler için de değişecek bir şeyler. O gün birlik olmayı öğrendiğimiz gün olacak. Ben inanıyorum.

Metal işçilerinin sınıf sendikasına ihtiyacı var

Metal işçileri, verdikleri mücadeleyle bütün işçilerin hem gurur kaynağı hem de umudu oldu. Ancak henüz bu büyük mücadeleye rağmen metal işçisi taleplerini elde edebilmiş değil. Metal işçisi adaletli, hakkaniyetli bir ücret ile birlikte sağlıklı, düzenli çalışma koşulları talep ediyor. Bu isteklerine ulaşabilmek için de patronun değil işçinin temsilcisi ve gücü olacak bir sendika istiyor. Bu talep ve isteklere ulaşmak mümkün, ancak bu, bilinçli ve örgütlü bir çaba gerektiriyor. "Nasıl bir sendika?" sorusunun içinin doldurulması ve bu sendikaya giden yolun da tarif edilmesi gerekiyor.

Mevcut sendikaların durumu

Bir kez daha sarı sendikaları iyi tanımlamak gerekir. Sarı sendika, patronlar tarafından, işçiyi kontrol altında tutmakla ve patronun çıkarlarını işçiye karşı korumakla görevlendirilmiş sendikadır. Bu sendikalarda özgür seçim, denetim yoktur. Metal sektöründe Türk Metal ve Çelik-İş önde gelen iki sarı sendikadır. Bu sendikaların çoğunluğu elde ettiği birkaç fabrikada, temsilci seçimi yapılması yanıltıcı olabilir. Söz gelimi, Çelik-İş Çorlu Termo Teknik'te temsilci seçimi yaptı. Ne zaman? Birleşik Metal o fabrikada örgütlenme girişimi yaptıktan sonra. Tofaş'ta 8 günlük grevden sonra, benzer şekilde Manisa'da bazı Türk Metal fabrikalarında olduğu gibi işçiler ayağa kalktığı anda... Yani işçinin basıncı karşısında bir geri adım olarak. Zaman geçip işçi rehavete kapılır kapılmaz seçilmiş temsilcileri sisteme uydurmak, olmazsa ayağını kaydırmak üzere... Bunlar gerçek sendikalar değildir. Ama bu sarı sendikaların bile tabanında çalışma yapmak gerekir. İşçileri bilinçlendirmek, bürokratlardan hesap sormak, kendi temsilcilerimizi dayatmak, gerektiği anda istifa ederek yeni sendikaya geçmek ve daha birçok mücadele

yöntemi bu sendikalarda örgütlü işçilerin gündemindedir.

Sektördeki diğer sendika, DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş sendikasıdır. Bu sendika sarı sendika değildir. Temsilcilerini seçim yoluyla belirler. Patronların temsilcisi değildir. Son dönemde metal sektöründe kayda değer mücadelelerin pek çoğunda bu sendikanın imzası vardır. Birleşik Metal-İş, MESS grup sözleşmelerinde 3 sene dayatmasını reddederek greve çıkmış, ancak, grevi Bakanlar Kurulu kararıyla yasaklanmıştır. Tabii Birleşik Metal'in metal işçisinin ihtiyaç duyduğu sınıf sendikası olduğunu iddia etmek güçtür. Birleşik Metal, şanlı mücadele geçmişine haklı olarak sahip çıkıyor. Ama grev yasağını grev ve işgallerle aşmak yerine basın açıklamaları yapmayı tercih eden, büyük fabrikaları örgütlemeye tutuk davranan, genellikle işler iyi giderken gururlanan ama kötüye gittiğinde topu işçiye atan bir özelliğe sahip. Özetle, Birleşik Metal'i yöneten sendika bürokrasisi sınıf sendikacılığı yerine sosyal diyalog sendikacılığına sapıyor, mevcut durumu kırarak işçi eylemlerine kuşkuyla yaklaşıyor, işçiyi çağırıyor, ama onu kucaklamak için öne atılmıyor.

Pazardan kıyafet, manavdan domates seçmiyoruz, sınıf sendikası inşa ediyoruz

Sendika seçmek, işçi için pazardan kıyafet ya da manavdan domates seçmek gibi değildir. İşçi, acaba mevcutlardan hangisi iyi, hangisi çürük diyerek seçim yapmaya kalkarsa yanılır. Çünkü işçiler ihtiyaç duydukları sendikayı ancak kendi öz güçleriyle inşa edebilir. Bugün en güzel tüzüğe sahip sendikayı kursanız bile, işçi denetimi ve demokrasisi olmaz, sınıf bilinçli işçiler yönetime gelmezse, bu sendikanın da yozlaşacağını görürsünüz. İşçi, sendika

seçmek için değil, sendika inşa etmek için yola çıkmalıdır. Sarı sendikalar, sınıf sendikasına dönüştürülemez. Ancak bu sendikaların tabanında sınıf mücadeleciler yuvarlar oluşturulabilir. Bu yuvarlar da er ya da geç sarı sendika ile çarpışmak zorunda kalacaktır. Birleşik Metal ise bir sınıf sendikası olmasa da, sınıf sendikasına dönüştürmek için işçilerin uğraşması ve sahip çıkması gereken bir sendikadır.

Bağımsız sendika?

Bağımsız bir sendika kurma fikri metal grevi sırasında ve sonrasında sıkça tartışıldı. İşçilerin yeni bir sendikaya ihtiyacı olduğu ortak kabulümüz. Ancak yeni sendika demek 6356 sayılı kanuna göre yeni kurulmuş sendika demek değildir. Yeni sendika sınıf sendikasıdır. Bu mevcut bir sendikanın sınıf mücadeleciler bir perspektifle yeniden inşasıyla da kurulabilir. Öyle de olmalıdır. Çünkü metal grevinin ardından Birleşik Metal'i de bir kenara iterek bağımsız sendika kurmak Birleşik Metal bürokratlarını değil 29 Ocak'ta greve çıkan 15 bin işçiyi ve diğer Birleşik Metal üyelerini itmektedir. Hâlbuki Ocak grevi ile Mayıs grevlerini birleştirmek gerekir. Sadece sarı sendikalara değil, Birleşik Metal'e de düşmanlık güden yeni ve bağımsız bir sendika kurmak, iki büyük mücadele arasına set çekmek anlamını taşır. "İşçiler Birleşik Metal'i istemiyor." diyor. İşçilerin Birleşik Metal'e âşık olmadığını biz de görüyoruz. Ama niye? Birleşik Metal'i aşan bir sınıf bilincine sahip oldukları için mi? Yoksa Türk Metal, Çelik-İş, MESS'in ortak ürünü bir yığın ipe sapa gelmez, şoven, ırkçı kara propaganda yüzünden mi? Eğer apaçık ve net biçimde; "İşçilerin sınıf bilinci Birleşik Metal'i yıkıp geçmiştir." diyemiyorsanız, işçinin kara propagandaya yenik düşmesine karşı

mücadele etmiyorsunuz demektir. Bu şekilde, en sonunda işçi sınıfının bu propagandaya yenik düşmesine yol açarsınız.

Kuyrukçuluk değil öncülük gerek

Buna, işçiyi öncülük etmek değil, kuyrukçuluk denir. İşçiler en doğru en kahramanca eylemleri yapmış, olmaz denenleri öldürmüş, güçlerini ve potansiyellerini dosta düşmana kanıtlamışlardır. Ancak, geline aşamada, elde edilen 3.500 TL'lik brütler, bir o kadar daha Renault'da alınan paralar varken, bunların karşılığında ise yüzlerce işçi işten atılmışken, mücadeleyi niteliksel olarak bir üst seviyeye taşımamız gerektiği, bunun mutlak bir zorunluluk olduğu açık değil mi? Baştan söyleyelim: Daha iyi bir tüzük yazmak da bu ilerlemeyi sağlayamaz. Öyle olsaydı, en demokratik tüzüğe sahip KESK sendikaları bürokratik bir açmaz içinde debeleniyor olmazdı. Sendikayı sınıf sendikası yapacak olan sınıf bilinçli öncü işçilerdir. Sınıf bilinci de geri bilinçle uzlaşarak değil, onunla mücadele ederek kazanılır.

Birleşik Metal'e üye ol, sahip çık, denetle!

Metalde bir sınıf sendikası için önerdiğimiz yol, Birleşik Metal'de birleşmektir. Metaldeki tek sendika Birleşik Metal'dir. Ancak,

"Birleşik Metal'e üye olduk; şimdi sendika sorunlarımızı çözsün." diyerek beklemek doğru değildir. Şimdiden söyleyelim; sonu hüsrana olur. Metal grevinde işçinin gösterdiği canlılık, Birleşik Metal'in denetlenmesinde, mücadeleye sevk edilmesinde de sürdürülebilir. Birleşik Metal'e geçişler için fabrikalarda komiteler kurulmalıdır. Birleşik Metal'e geçen fabrikalarda da komiteler kurulmalı ve mücadelenin büyük bir sertlik göstereceğini beklediğimiz 2017 grup sözleşmeleri dönemine kadar bu komiteler süreci yürütmelidir. Birleşik Metal, en yetkili ağızlarından şunu söyledi: "Gelin, şubelerinizi kurarak sendikamıza katılın." Bu sözün gereğini önce metal işçileri yapmalı sonra da gerekeni yapması için Birleşik Metal'i yönlendirmelidir. Örneğin, Ford Otosan için bir temsilcilerle başlanarak, örgütlenme ile birlikte bunun şubeye dönüştürülmesi son derece önemli bir adım olacaktır.

Gerçek bir sınıf sendikası, binlerce metal işçisi kendisine üye olduğunda, o fabrikanın kapısında yatıp kalkmaya başlardı. İşçiler atıldığında her türlü eylemlerle fabrikanın içini dışını hareketlendirirdi. Henüz bu düzeyde değil ama olacak. Metal işçisi Birleşik Metal'e üye olacak, sahip çıkacak, denetleyecek ve illa ki yönetecek. Metal işçisi o zaman sınıf sendikasına kavuşacak!

THY Teknik'te Birleşik Metal örgütleniyor

Yıllardır süren dava bitti. THY Teknik ve Havacılık Bakım Onarım ve Modifikasyon Merkezi'nin (HABOM) hangi işkoluna bağlı oldu belli oldu. Yargıtay kararına göre THY Teknik metal işkolunda sayıldı. Ancak hem THY Teknik'in hem de HABOM'un metal işkolu sayılması, önceden hazırlanan bir dizi planın sonucu.

Birincisi, HABOM, işçilerin

maaşlarını düşürmek, sendikal ve sosyal haklarını zayıflatmak için 2011 yılında THY Teknik'ten koparılıp kurulan bir şirket. Görevini yerine getirdikten sonra bu sene, THY Teknik ile yeniden birleştirildi. İkincisi, HABOM'un kuruluşu da THY Teknik'in havacılık işkolunda değil de metal işkolunda olduğu ile ilgili tartışmalar da aslında, havacılık işkolunda örgütlü olan Hava-İş'i

kırmaya yönelik bir operasyonun parçaları. Çünkü bir dizi baskı sonucu ve bazı sosyalistlerin desteğiyle Hava-İş sendikası yönetimi AKP'lilere teslim edilmeden önce THY'de grev yaşanmıştı. Bu grevden önce "havacılık işkolunda grev yasağı"nın getirilmesine karşı yapılan iş bırakmanın ardından 305 işçi işten atılmış ve direniş başlatmıştı. Hava-İş'in bu eylemlerini, hükümet ve onun sendikası Çelik-İş kırmak istedi. Bunun için Çelik-İş, THY Teknik'in havacılık işkolunda değil metal işkolunda olduğunu iddia etmiş ve yargıya gitmişti.

Çelik-İş'in hesabı tutmadı

14 Haziran'da yargı kararının kesinleşip, THY Teknik'in metal işkolunda sayılmasından sonra, işler Çelik-İş'in umduğu gibi gitmedi. Mücadeleciler bir sendikal anlayıştan gelen THY Teknik işçileri

başka arayışlara girdi. HABOM örneği bir ders oldu. Gözlerinin önünde ucuz işgücü ve kazanılmış sendikal hakların gaspı için kurulan HABOM'da, Çelik-İş sendikası çok kötü bir toplu sözleşmeye imza atmıştı. Toplu sözleşme görüşmelerinde, THY patronunun tüm isteklerine ve dayatmalarına ses çıkarmayan Çelik-İş sendikası, bu operasyondaki görevini ve patronla arasındaki yakınlığı ispatlamış oldu.

Tam bu noktada, hem hükümetin hem de onun sendikası Çelik-İş'in operasyonunu kırmak için ortaya çıkan Birleşik Metal örgütlenmesi, son derece anlamlıdır. Çelik-İş ve Birleşik Metal'in mücadelesi sendikal rekabet olarak ifade edilemez. Çünkü Çelik-İş hükümet operasyonunun bir parçasıdır. Çelik-İş arkasına THY yönetimi ve AKP'yi alarak örgütlenme çalışması yapmaktadır ve THY Teknik işçilerinin sendikal haklarını genişletmeye dayanan bir

programı yoktur. Birleşik Metal ise, THY Teknik işçilerine daha iyi bir program sunmaktadır. THY Teknik işçilerinin kendi şube ve inisiyatifleriyle Birleşik Metal'e geçmeleri, THY Teknik işçilerinin çıkarınadır. Çelik-İş'in 3 Temmuz'da yetki için bakanlığa başvurması, işi oldu bittiye getirme çabasından başka bir şey değildir.

Referandum sandığı kurulsun

Türkiye'de sendikal mücadele tarihinde onlarca kez denenmiş bir yol, referandum öne sürülmelidir. THY Teknik'te sandıklar kurulmalı, THY Teknik işçisi demokratik bir biçimde sendikasını seçmelidir. Çelik-İş'in, yönetim eliyle işçilere dayatılmasına son verilmelidir! Sendika seçme ve değiştirme hakkı dahil tüm sendikal özgürlükler tanınmalı, THY Teknik yönetimi baskılara son verilmelidir.

Metal grevinin dersleri

Metal işçilerinin Mayıs ayında yükselen ve büyük bir grev hareketine dönüşen mücadelesi kazanım ve deneyimler elde ederek ama aynı zaman da kısmi başarısızlıklar yaşayarak ve kayıplar vererek sürüyor. Oyak Renault 12 gün, Tofaş 8 gün, Ford Otosan 15 gün, Türk Traktör 12 gün süren grevler gerçekleşti. Coşkunöz, Mako, Ototrim, Valeo gibi fabrikalarda daha kısa süreli grevler yaşandı. İş bırakmalarla birlikte yemekhanelerde ve fabrika önlerinde çok sayıda eylem yapıldı. Bazı fabrikalarda kısmi işgaller oldu. Bu grev hareketine toplamda 20 binden fazla işçi katıldı. Bu, Türkiye işçi sınıfı hareketi açısından son derece önemlidir. Durgunluğun, münferit ve saman alevi gibi parlayan işçi mücadelelerinin hâkim olduğu bir dönem sona erdi. Yeni bir mücadele dönemi başladı.

Türk Metal'in 30 yıllık saltanatı büyük darbe aldı

12 Eylül'den önce Maden-İş ve Otomobil-İş karşısında ezikleri oynayan, Makine ve Kimya Endüstrisi Kurumu (MKE) dışında ciddi bir varlık gösteremeyen işbirlikçi Türk Metal sendikası, 12 Eylül cuntasının desteğiyle metal işçisini 35 yıl süren bir esarete mahkûm etti. Bu dönem boyunca patronlara taşeron insan kaynakları hizmeti sunan Türk Metal, patronların dayattığı sözleşmelere imza attı, öne çıkan işçileri işten attırdı, işçilerin aidaatlarıyla biriken fonları MESS'le ortak oteller kurmak, bürokratları beslemek, delegeleleri ve temsilcileri satın almak için kullandı. Hükümetler, en stratejik sektörde, köşe başlarını tutmuş olan Türk Metal'in göstermelik muhalefeti sayesinde, pek çok işçi düşmanı yasayı sektörün kilit fabrikalarında en ufak bir üretim akşamaması yaşanmadan meclisten geçirdi. Ankara'ya mitinge götürülüp getirilerek enerjisi boşaltılan işçiler fabrikalarına pek çok hakları tırpanlanmış şekilde döndü. Metal işçisi milliyetçi bir afyonla uyutuldu. Kendi sınıf çıkarları etrafında

birleşmek yerine ırkçı propaganda ile sınıf kardeşlerine düşman edildi. İşçinin hakkını savunan sosyalist akımlar terörist olarak yaf-talandı. DİSK bile aynı damgayı yedi. Metal işçisi hakkını aramak için Türk Metalcilere yaslandıkça hep kandırıldı, hep satıldı.

Ancak son grev dalgasıyla birlikte Türk Metal'in saltanatı büyük yıkıma uğradı. Greve çıkan fabrikalarda Türk Metal'in beli kırıldı. Eski dönemin ağaları yeni dönemde ayağını denk almak zorunda kalıyor artık. İşçi, Ford Otosan, EGO, Enpay, Opsan gibi bir dizi fabrikada Birleşik Metal'i seçti, TOFAŞ'ta ise Çelik-İş'e yöneldi. Diğer pek çok fabrikada da arayışlar sürüyor. DİSK ve Hak-İş'in yanı sıra bağımsız bir sendika kurma fikri tartışılıyor. Tartışılmayan ve işçinin şiddetle reddettiği tek seçenek Türk Metal'e dönüş. Mayıs ayındaki büyük grev dalgasından sonra, şimdilerde ağırlıklı olarak Manisa'daki ve Gebze'deki fabrikalarda fiili grevler ve çeşitli eylemler sürüyorken, Türk Metal'in en azından kovulmuş olduğu fabrikalarda belini doğrultması zor görünüyor. Bunun önemli istisnası, farklı fabrikalardaki binlerce metal işçisinin bu büyük ayaklanmasının MESS-devlet işbirliği ile bastırılmasıdır.

Hak verilmez alınır

Grev dalgası, işçinin haklarını üretimden gelen gücünü kullanmasıyla alabileceğini bir kez daha göstermiştir. Tabii her fabrikada dört dörtlük bir başarı sağlandığı söylenemez. Hatta, elde edilen kazanımlar da işçinin taleplerini karşılamaktan uzaktır. Ancak "sözleşme imzalandıktan sonra düzeltme yapılamaz" efsanesi işçinin bileğinin gücüyle yerle bir edilmiştir. Sözleşme masasında satan bürokrat; "işçiye yüzdeleri brütten açıklarım, tepkileri gargaraya getiririm, sözleşme kitapçığını geç basar, işleri zamana yayar işime bakarım" diyemez artık. İşçi hainin yakasına yapışmış, satışın hesabını sormuştur. Bundan sonra da soracaktır. Bu

sadece Türk Metal için değil, diğer bütün sendikalar için de geçerlidir. İşçinin Bosch'ta yapılan sözleşme ile aynı seviyeye gelme talebi karşılanmamış olsa da, uzun yıllar yaşanan ataletin ve boyun eğme döneminin ardından mücadele ile kazanım elde etmenin kendisi başlı başına artı hanesine yazılmalıdır.

Ana grev dalgası: Renault başladı, Ford bitirdi (5 Mayıs-3 Haziran)

Ana grev dalgasının başlangıç tarihini, 5 Mayıs'ı 6 Mayıs'a bağlayan gece olarak belirleyebiliriz. Oyak-Renault'da 16 işçinin kartının basmaması üzerine sabaha karşı 4.30'a kadar üretimin durdurulması, bunun sonucunda patronun geri adım atarak 16 işçiyi geri alması dönüm noktası olmuştu. Daha sonra, arkadaşlarını grevle koruyan metal işçisi taleplerini de grevle alma yolunu seçti. Ana dalganın bitişi tarihi olarak da Ford Otosan'da grevin sona erdiği 3 Haziran'ı görebiliriz. Bu zaman zarfında greve çıkan tüm fabrikalar için MESS, hemen hesaplara 1000 TL yatırmayı kabul etmiş ve Ramazan ayında saat ücretlerine yansıtılmak kaydıyla yeni bir iyileştirme yapacağını duyurmuştu. İşten çıkarma yapılmayacak, savcılığa yapılan şikâyetler geri çekilecek ve sendikal özgürlükler tanınacaktı.

Greve çıkan fabrikalarda süreç üç şekilde sona erdi. Birincisi patronun anlaşmaya zorlanması, ikincisi kırılmaların başlamasıyla işçilerin anlaşmaya zorlanması ve üçüncü olarak da grevin kırılması. Tabii ki bu üç biçim birbirinden kesin bir şekilde ayrılmıyor ama bunlar ana hatlarıyla üç biçimde grevlerin sonlanmasını temsil ediyor. İlkine yani patronun anlaşmaya zorlanması durumuna örnek olarak Oyak-Renault'yu görüyoruz. İkinciye örnek olarak ise Mako ve Tofaş'ı verebiliriz. Grevin kırıldığı duruma örnek olarak Türk Traktör ve Coşkunöz'ü alabiliriz. Ford Otosan ise iki ve üç arasında bir yerde duruyor. Grev büyük oranda kırıl-

maya başlamışken işverenle anlaşma sağlandı. Ancak tam bu sırada kalabalık şekilde Birleşik Metal'e geçilmesi nispeten bir toparlanma sağlayabildi. Tam bir bozgun havası yaşanmadı. Yine de grev kırıldığı için Ford 120 kadar işçiyi işten çıkardı ve buna karşı ciddi bir direniş örgütlenemedi. Fakat Birleşik Metal'de örgütlenen işçi sayısı arttıkça, yeni toplu sözleşme dönemine kadar Ford Otosan'da mücadele dinamikleri varlığını sürdürecektir. Türk Traktör'de de durum Ford gibi olabilirdi. Ancak sonuç tam bir dağılma ile sonuçlandı.

Hemen hemen tüm fabrikalar benzer şekilde greve başladı ama bitişleri farklı oldu. Öyle olunca elde edilen sonuçlar da farklı oldu. İşlerinden sadece Renault, hem MESS'in açıkladığı iyileştirmenin üzerine kendi işvereninden ek iyileştirmeler koparabildi, hem de işten atmaları engelledi.

Tüm bir mücadele süreci her yerde farklı tortular bırakmış olsa da, işçilerde kazanmak için mücadele etmek gerektiği ve örgütlü olmanın önemi bilinçlere kazındı. Daha önce 1998'deki metal eylemleri ve 2011 Bosch mücadelesi sonrasında mücadelecilerde "yapıldı, denendi, olmuyor, bu işçiyle bir yere gidilmez" düşüncesi hâkim olmuştu. Son grev dalgasının ardından, en olumsuz şekilde sonuçlanan fabrikada bile, öncü işçiler kendi fabrikaları için benzer cümleler kursa da artık nasıl kazanılacağına dair daha açık bir kavrayışa sahipler.

Ana dalga sonrakilerle birleşemedi

Ana grev dalgasının yatışmasının ardından bu dalgada greve çıkanlarda bekleme hâkim olurken, bir dizi başka metal fabrikasında da artçı diyebileceğimiz sarsıntılar yaşandı. Opsan, EGO bu süreçte greve çıkan ve Türk Metal'i silerek Birleşik Metal'e geçişi sağlayan fabrikalar oldular. Manisa kendine özgü bir yol izleyerek mücadeleye katıldı. Artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını, Indesit fabrikasında Türk Metal'in işçi eylemini desteklemesiyle gördük.

Bu artçı sarsıntılar, ana dalgayla MESS'in iyileştirmeleri açıkladığı Haziran sonunda birleşebilirdi. Bu birleşme olsaydı, yani sonradan eyleme geçen fabrikalarla Renault, Tofaş, Mako, Ototrim, Ford ve diğerleri birleşseydi; ilkinden de daha büyük bir sarsıntı yaşanabilirdi. Ama öyle olmadı. MESS, eylemler biterken hemen hesaplara yatırılan 1000 TL haricinde Ramazan ayında ilave bir iyileştirme yapacağını açıklamıştı. Arada geçen sürede, sadece verecekleri paranın mali yükünü değil, işçilerin direnişini nasıl kıracaklarını da hesaplayıp planladılar. Her bir metal işçisinin MESS'in planlayıp uyguladığı taktiği iyi görmesi gerekir.

MESS'in açıkladığı toplam brüt 3500 TL iyileştirme, hem saat

ücretlerine yapılmadığı için işçilerin taleplerini karşılamıyor, hem de sigorta ve vergi kesintilerine tabi olduğu için işçinin aylık kazancına ancak 70-80 TL arasında katkı yapıyordu. Bu açıklama yeni bir eylemi ateşleyebilirdi. Bunu MESS de biliyordu. Yeni bir eylemin Türk Metal'den kaçarken Çelik-İş'e tutulan Tofaş'tan, onu takip eden Mako'dan ya da yarı kırılarak eylemi bitirmiş olan Ford Otosan'dan başlaması düşük olasılıktı. Merkez, Renault olacaktı. Renault grevi, MESS ile değil Renault yönetimiyle yapılan görüşmenin ardından bitirilmişti. Renault işçileri, MESS'i değil Renault'yu muhatap alırdı dediler. MESS üyesi patronlar da kendi aralarında, yeni bir kalkışmayı durdurmak için Renault'nun fazladan iyileştirme yapabileceği konusunda anlaşmıştı. Fakat Renault'nun yapacağı iyileştirme, daha önce Bosch sözleşmesinin yarattığı etkiye benzer şekilde eylemlere neden olabilirdi. Bu yüzden, Renault kendi iyileştirmesini MESS'le birlikte açıklamadı; 26 Haziran Cuma günü açıklayacağını söyledi. Aradaki zamanda da Tofaş, Mako ve Ototrim'de işten çıkarmalar yapıldı ama bu fabrikalarda işçiler işten çıkarmalara grevle karşılık veremedi. Sonuçta, Cuma günü Renault ek iyileştirmeleri açıkladığında; Renault işçisi haline şükretmiş, diğer fabrikalardaki işçiler de, işten çıkarmaların getirdiği moral bozukluğuna kapılarak, MESS'in verdiğiyle yetinmek zorunda kalmıştı. Böylelikle, ana grev dalgası ile artçı sarsıntıları yaratan fabrikaların birleşme olasılığı da ortadan kalktı.

Onların MESS'i vardı ya bizim?

Burada alınması gereken büyük bir ders var. İşçi olmaz denemeleri olduran büyük bir güç ortaya koymuştur. Ancak zafere ulaşamamış, yer yer yenilgiye uğratılmıştır. Sermaye ise işçiden yediği sersemletici tokada rağmen doğrulmayı bilmiş ve inisiyatifini tekrar ele geçirmiştir. Sermaye, işçiden daha güçlü olduğu için mi bunu başardı? Asla! Tam tersine, sermayenin, sarı sendikasıyla birlikte kağıttan kaplan olduğunu gördük bu süreçte. Esas sebep, sermayenin MESS gibi bir genelkurmayının olması, organize ve planlı hareket edebilmesiydi. Metal işçisi ise örgütlenme işini başka bahara bırakmış, örgütlülük seviyesini üst seviyeye çıkaramayarak, mücadeleyi kendiliğindenliğe terk etmişti. Özetle, metal işçisi sınıf bilinçli bir öncüye, bir sınıf genelkurmayına ihtiyaç duyuyordu. Bu ihtiyaca verilecek cevap, dün olduğu gibi yarın da yenilgi ile zafer arasındaki farkı belirleyecektir. Metal işçisinin çıkaracağı en büyük ders; yeni büyük mücadelelere bu eksikliği gidererek hazırlanmak olacaktır.

Bu genelkurmay sendikadan ibaret olmaz. İşçi sınıfının mutlaka, kendi öncüsünün bağrında örgütleneceği bir devrimci partiye ihtiyacı vardır.

Opsan işçisi Türk Metal'i sildi, mücadeleye sürüyor!

Gebze Güzeller Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu Opsan fabrikası işçileri, Mayıs ayındaki büyük metal grevi dalgasının da etkisiyle Türk Metal'den istifa edip Birleşik Metal'e (BMİS) geçmek için örgütleniyordu. Patronun örgütlenmeye öncülük eden 9 işçiyi çeşitli bahanelerle işten atması üzerine, 25 Haziran'da üretimi durdurdular. 08.00-16.00 vardiyası ile 16.00-24.00 vardiyası fabrika bahçesinde buluşarak fiili greve başladılar. İşçilerin değil patronların çıkarlarını savunan, sözde sendika Türk Metal çetesi-

nin zorbalarını, fabrika önünden kovdular.

Grevin ikinci gününde, gruplar halinde postaneye gidip e-devlet şifrelerini alarak Türk Metal'den istifa ederken, bir yandan da Birleşik Metal'e üye olmaya başladılar. Yaklaşık 300 işçinin çalıştığı fabrikada 230 işçi BMİS'e geçti ve BMİS, Opsan'da çoğunluğu elde etti.

Opsan patronu, grevci işçilerin sözcü olarak seçtiği üç işçiyi daha işten çıkardı. Grevi kırmak için Türk Metalçileri içeriye sokup kayıtsız bir şekilde çalıştırdı.

Metal İşçisinin Sesi'nin fabrikasının hem içinde hem dışında aktif olarak çalıştığı üç gün süren grev sonunda, 27 Haziran gecesi grevci işçilerin temsilcileri ve BMİS yöneticileri ile patron arasında yapılan görüşme sonucunda uzlaşma sağlandı. Bu sözlü anlaşma uyarınca 29 Haziran'da işçilere 1000 TL yatırıldı. Ayrıca önümüzdeki günlerde MESS'in diğer fabrikaları için açıkladığı 3 sene için brüt 3500 TL'lik iyileştirme de yapılacak. Atılan işçiler geri alınmadı ancak işten atılan 12 işçi Birleşik Metal'in örgütlü olduğu diğer iş-

yerlerinde işe başlayacaklar. İşçiler ayrıca BMİS Gebze şubesi aracılığıyla, sendikal faaliyet dolayısıyla işten atıldıkları için, Opsan'a karşı işe iade ve sendikal tazminat davaları açmaya hazırlanıyorlar. Grevin sonunda Opsan'da Türk Metal devri bitti. Bundan sonra

işçiler, grev süresince iyice kaynaştıkları Birleşik Metal ile yürümeye devam edecekler. Bu koşullarda grevi bitiren işçiler, patronun, anlaşma şartlarına uymaması durumunda cevabın yine greve olacağını ifade ediyorlar.

Serapool işçisi metal grevinin yolunda!

İstanbul'un Pendik ilçesi Kurtköy mevkiinde bulunan Serapool fabrikası işçileri düşük ücretler, sağlıksız çalışma koşulları, baskı, tehdit ve hakaretlere karşı 11 Haziran'da üretimi durdurup fiili greve başladılar. Bardağı taşıran son damla DİSK'e bağlı Cam Keramik-İş sendikasında örgütlenmeye öncülük eden bir işçi arkadaşlarının keyfi izin kullandığı bahanesiyle patron tarafından işten atılması idi. İşçiler sendikalaşma haklarına yapılan bu işten atma saldırısına şalteri indirerek

cevap verdiler.

Üstelik üretimi durdurup fabrika bahçesine çıkan işçilere, hakaretler ve tehditler savuran patronun bu saldırısı, yaklaşık 70 işçinin daha sendikalı olmasıyla boşa düştü. Yaklaşık 200 işçinin çalıştığı fabrikada, 160 işçi Cam Keramik-İş'e üye oldu.

30 Haziran sabahı çevik kuvvet ekipleri, onlarca sivil polis ve TOMA ile grevci işçilere müdahale eden polis, sermayenin tarafında olduğunu bir kez daha gösterdi. Polis müdahalesiyle fabrika dışına

çıkartılan işçiler, fabrika önüne çadır kurarak mücadeleyi burada sürdürmeye başladılar.

Çoğunluğu kadınlardan oluşan Serapool işçileri diyor ki:

• Bu fiili grevden ötürü hiçbir işçi işten atılmayacak. Atılanlar geri alınacak.

• En başta ücretler olmak üzere çalışma koşulları iyileştirilecek. İş güvenliği önlemleri yerine getirilecek.

• Yasal haklarımızdan olan balık izni, doğum izni ve cenaze izinleri ücretlerimizden kesilme-

yecek, yıllık izinlerimizden düşülmeyecek. Çay ve yemek molaları uzatılacak.

• Baskı, tehdit ve hakaretler son bulacak.

• Serapool'a sendika girecek.

Çan'a sendika girecek, başka yolu yok!

Petrol-İş Sendikasında örgütlenmek için işten atılan Çan fabrikası işçileri, yaklaşık 45 gündür direniyorlar. İstanbul Tuzla'daki Birlik Organize Sanayi Bölgesi'nde (BOSB) bulunan Çan Ortak Girişimi fabrikası önüne kurdukları direniş çadırında direnişçi işçileri birçok kez ziyaret ettik.

İşçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri yetersiz

Kimyasal ve biyolojik silahlara karşı koruyucu kıyafetler üretilen fabrikada işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri yetersiz. Havalandırmanın yetersizliği, işçilere koruyucunu gözlük verilmemesi, sadece toz maskesi verilmesi hâlen içeride çalışan işçilerin sağlığını ve yaşamını tehdit ediyor. Ücretlerin hemen her ay gecikmeli ödenmesi, sağlıksız çalışma koşulları se-

bebiyle rapor alan işçilerin, yöneticiler tarafından yevmiyelerinin kesilmesiyle tehdit edilmesi de işçileri örgütlenmeye götüren sebepler arasında.

Örgütlenmeye karşı baskı, tehdit

Petrol-İş Sendikası fabrikada çoğunluğu elde ettikten sonra yetki tescili için Çalışma Bakanlığına başvurmuş ve gerekli onayı almıştı. Patron ise itiraz hakkını kullanarak bu tescile karşı dava açtı. Hemen ardından sendikal örgütlenmeye öncülük eden 12 işçiyi işten atarak, çalışmaya devam eden işçilere de gözdağı vermiş oldu. İçeride örgütlenmeye devam eden işçileri baskı, tehdit ve iftiralarla istifaya zorlayan patron, bir taraftan da sendikaya üye olan bazı işçileri yan şirket Norm'a kaydırarak örgütlülüğü bölmeye çalışıyor.

Kazanana kadar mücadeleye devam!

Patronun ve yöneticilerin baskılarının direnişi kırmak bir yana daha da güçlendirdiğini söyleyen işçiler, içeride ve dışarıda mücadeleye devam ediyorlar. Seslerini daha çok duyurmak ve dayanışma ile mücadeleyi büyütmek için, Tuzla-Pendik civarında grevde yahut direnişte olan farklı sektörlerdeki fabrikaları ziyaret ediyorlar.

Çan işçisi diyor ki:

• Sendikalı olarak işe geri dönmeyi,

• En başta ücretler olmak üzere tüm çalışma koşullarının iyileştirilmesini,

• Baskı ve tehditlere son verilmesini,

• Petrol-İş'in yetkisinin tanınmasını istiyoruz!

Serel Seramik işçisi sarı sendikayı fabrikadan sildi

Serel Seramik işçileri, yaşadıkları ağır çalışma koşullarına ve düşük ücretlere isyan ederek geçtiğimiz günlerde, örgütlü oldukları Çimse-İş sendikasına ultimatö vermişlerdi. Çimse-İş sendikası taleplerle ilgili bir adım atmayınca işçiler, fabrika içerisinde masa kurarak bir günde sendikadan istifa ettiler. Ancak istifadan sonra ne yapılacağına dair henüz içeride bir birlik sağlanabilmiş değil. Özellikle fabrika yönetiminin DİSK'e yönelik olumsuz tutumu sürecin uzamasına neden oluyor. İşçiler şimdilik içerideki birliklerini güçlendirmeye çalışıyor. Kendi

temsilcilerini seçip, tüm işçilerin ortak hareket etmesi sağlandıktan sonra somut adım atılması planlanıyor.

Serel Seramik işçilerinin bu hamlesi "çimento-toprak-cam" işkolunda büyük sarsıntılara gebe. Zira Çimse-İş sendikası bu işkolunda Türk Metal sendikasının muadili. Sendikanın kısa süre içerisinde fabrikadan silinmesi, aynı durumda olan birçok fabrika işçisi için önemli bir gelişme. Bu nedenle Serel işçilerinin bu noktadan sonra atacakları adım da çok önem kazanıyor.

Fabrikalardan haberler

Bursa Korteks'ten bir mühendis:

Bizleri beyaz yakalı olarak ayıştırmaya çalışsalar da proleter sınıfın bir parçasıyız

Ben Bursa Korteks'te çalışan bir tekstil mühendisiyim. Çalıştığım firma popüler deyimle "kurumsal" bir firma olarak bilirse de herkesin patronundan ödü kopar. Beyaz yaka mavi yaka diye işçileri bölmeye çalışıyorlar ama sosyal haklar söz konusu olunca ikisine de doğru dürüst bir şey vermiyorlar. Beyaz yakalılara verilen ek özel sağlık sigortası hakkı gibi haklarla işçiler arasında ayırım yapıyor. Bu ayırımı körükleyecek şekilde işçilerin maaşlarının, daha da azaltılması gereken maliyetler olarak görüldüğüne çalışırken şahit oldum. Kafa emeği kol emeği ayırımı yapıyorlar ama kafa emeği ile çalışan birisinin verdiği fikirle patron milyonlar kazanırken çalışanı bırakın maddi olarak, mane-

vi olarak bile ödüllendirmiyor. O yüzden biliyoruz: Bizleri mühendis olarak ya da daha genelinde beyaz yakalı olarak ayıştırmaya çalışsalar da proleter sınıfın bir parçasıyız.

Hacettepe Üniversitesi'nden bir taşeron işçi:

Haklarımızı alabilmemiz için sendikalı olmamız lazım

Üniversiteler hakkında hep güzel şeyler söylenir durur. Ama üniversitede çalışan biz taşeron işçiler için durum hiç de öyle güzel değil. Başımızdaki amirler kendi işimiz olmayan işleri sürekli bize yaptırıyorlar. Üniversitenin personel servislerini biz kullanamıyoruz mesela. Kendi imkânlarımızla gelebiliyoruz kampüse. Üniversitenin yemekhanesinde yemek yemek istersek, öğrencilerden ve ho-

calardan daha fazla para vermemiz gerekiyor. Öğrenciler ve hocalar 1,5 TL - 4 TL arası yemek yerken, bizler 7 TL'ye yemek yiyebiliyoruz. Üniversiteye sabah en erken biz geliyoruz. Akşam da en son biz gidiyoruz. Kampüs içinde en çok vakit geçiren, emek harcayan, alın teri döken biziz. Fakat gel gör ki en az hakkı olan da biziz. Bu hak-sızlıkları ancak birlik olduğumuzda önleyebileceğimizi biliyorum.

Sendikalı olmamız gerekiyor. Bazı arkadaşlarla oturup konuşuyoruz. Birçoğu sendikaya üye olma konusuna sıcak bakıyor. Üniversitede bize yol göstermeye çalışan hocalar da var. Onlara soruyoruz, yardımcı oluyorlar ama arkadaşlarımızın hâlâ önemli bir çoğunluğu da uzak duruyor sendikadan. Birlik olursak, birlikte hareket edersek haklarımızı alabiliriz.

Ankara'da belediyede çalışan taşeron işçi:

Taşeron işçiye güvenlik ekipmanı yok! Bu mu "taşerona müjde" dedikleri?

Ben Ankara'da belediyede çalışan bir işçiyim. Belediyede çalışıyorum deyince, öyle kadrolu çalıştığım falan gelmesin aklımıza. Şirket elemanıyız biz. Yani taşeron işçiyiz. Belediyenin

yapması gereken işleri yapıyoruz ama belediyenin değil şirketin işçisi olarak çalışıyoruz. Belediyenin sokaklarını asfaltlıyoruz. Asfalt işi zor iştir, ciddi riskleri vardır. Bu risklerden korunmak

için sadece dikkatli olmanız yetmez, gerekli tedbirlerin alınması gerekiyor, tehlikeli durumlardan koruyacak koruyucu ekipmanınız olması gerekiyor. Koruyucu ekipman istiyoruz, amirler "siz taşeronsunuz, size bunları vermek zorunda değiliz" diyorlar. Geçen hafta bir arkadaşımızın üzerine sıcak asfalt döküldü. Vücudunda ciddi derecede yanıklar oluştu. Koruyucu ekipmanları vermiş olsalardı, bundan korunabilirdi arkadaşımız. Ama biz taşeron işçiyiz diye bize vermek zorunda değillermiş! Sabah akşam "taşerona müjde" diye haber yaptılar. Bu mu bize verdikleri müjde?

Çorlu'da boya fabrikasından bir işçi:

Bir kutu boya kadar bile değerimiz yok

Biz fabrikada çalışırken her an koşup duruyoruz. Oradan oraya, oradan oraya... Küçük bir takılma bile patronun sınırlarını bozuyor. Sonra bağırış, çağırış... Ayakkabı boyası üretiyoruz. Arkadaşımız da öyle koşturup durduğu bir anda boya makineye takılınca kimse bir şey demesin diye boyayı kurtarmaya çalışırken parmağımı makineye kaptırdı ve maalesef parmağının yarısı koptu. Boya makineye ta-

kılıp patlayınca kıyamet kopar, arkadaşımızın parmağı koptu ses yok! Hepimizin sınırları bozuldu. Ama bizi hiç, hem de hiç arar vermeden çalıştırmaya devam ettiler. Can bu can, bu kadar mı kıymetsiz işçinin canı! Patron için öyle tabii ama biz biliyoruz. Bugün birimizin başına gelen başka bir gün diğerini bulacak. O yüzden biz destek olacağız, sahip çıkacağız birbirimize.

Çorlu'da kimya fabrikasından bir işçi:

Ne zaman izne çıkacağımıza bile karar veremiyoruz

Ben fabrika işçisi bir kadıyım. Bizim senelik izinlerimizi işlerine ne zaman gelirse o zaman veriyorlar. İzine çıkacağından, aynı gün haberin oluyor. Maaş zamanına denk gelirse ne ala. Eşim farklı bir yerde çalışıyor. Okullar da tatil değil mesela, izne çıkarıyorlar, tabii sen kalkıp bir yere gidemiyorsun.

İzin hakkımı ne zaman istersem kullanabilmek en tabii hakkım, buna bile izin vermiyorlar.

Bursa'dan bir turizm işçisi:

Sahur vaktine kadar sıcak mutfakta tava sallamaya devam ediyoruz

Ben Bursa'da çalışan bir turizm işçisiyim. Ramazan ayı olduğu için çifte sömürü altında. Sahur vaktine kadar sıcak mutfakta tava sallamaya devam ediyoruz. Esnek çalışma bu aylarda daha da yoğunlaştı. Mesai ücretlerimiz ödenmiyor. Uyku düzenimiz bozuldu. Ramazan ayının mübarek bir ay olduğunu söylüyorlar lakin garson arkadaşlarımızı 15 saat ayakta ça-

alışmaya zorunlu bırakıp, işinize gelmiyorsa bırakın diyorlar. Turizm sektöründe sendikalaşma ve örgütlenme büyük bir ihtiyaçtır. İşçi sınıfının gücü üretimden gelir. Bunun en güzel örneği metal grevidir. Turizm işçileri de üretimden gelen gücünü kullanarak örgütlenmeli, sendikaya üye olmalı, sahip çıkmalı ve denetlemelidir.

Arçelik LG işçisi de Türk Metal'i kovdu!

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'ndeki Arçelik LG fabrikası işçileri, Mayıs ayında Bursa ve başka

Metal'den istifa ettiler.

İşçiler, istifadan sonra patron ve yönetim tarafından uygulanan baskılara karşı 4 Temmuz'da üretimi durdurup fiili greve başladılar.

Patron, işçilerin temsilcilerini tanımayacağını söyleyerek fabrikaya polis çağırdı. İşçileri korkutarak grevi kırmaya çalıştı. Polis tehdidine karşı geri adım atmayan Arçelik LG işçileri, "masada biz varız, kazanacağız!" sloganları ile patrona mesaj vererek, işçilerin temsilcileriyle görüşmek zorunda olduğunu hatırlattı.

İşçiler ertesi gün (5 Temmuz) de hem fabrika içinde hem de dışında eylemlerini sürdürür-

ken, polis daha kalabalık ekiplerle fabrikaya girdi. Çevik kuvvetin 15 işçiyi gözaltına alması üzerine diğer işçiler ve dışarıda bekleyen sınıf dostları hep bir ağızdan; "kahrolsun patron uşakları" sloganını attılar.

Arçelik LG yönetimi, birçok işçiye mesaj göndererek 6 Temmuz Pazartesi gününü idari tatil ilan ettiklerini duyurdu. Gazetemizin matbaaya verilmek üzere son hazırlıklarının yapıldığı Pazartesi günü de işçiler fabrikaya gelerek grevi sürdürdü. Aşağıdaki taleplerle mücadeleye devam eden Arçelik LG işçilerinin grevini Metal İşçisinin Sesi Facebook

sayfası aracılığıyla an be an takip edebilirsiniz.

- Türk Metal gidecek.
- Ücretler Renault seviyesine çekilecek.
- Baskılara son verilecek.
- İşçilerin seçtiği temsilciler patron tarafından tanınacak.

6 Temmuz 2015

Bel Karper işçisi eylemde:

Toplu sözleşme hakkımız! Söke söke alırız!

Çorlu'da Türkgücü Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Bel Karper fabrikasında çalışan işçiler Tekgıda-İş Sendikası'nda örgütlendiler. Bunun üzerine patron, sendika yetki belgesine itiraz etti. Mahkeme süreci devam ederken işçiler de sendikali çalışma haklarına sahip çıkarak 2 Temmuz'da fabrika önünde bir eylem gerçekleştirdiler.

İşçiler, 2008 yılında ilk örgütlenme girişiminde bulduklarında altı öncü işçi işten atılmıştı. 2011 yılında tekrar girişimde bulduklarında da yeterli çoğunluğu sağlayamadılar. İki kez başarısız olmalarına rağmen örgütlenme iradesinden vazgeçmeyen işçiler bu sefer çoğunluğu sağladılar ve Tekgıda-İş Sendikası'nda örgütlendiler.

İşçiler arasında görüştüğümüz, 11 yıldır fabrikada çalışan bir

işçi yıllardır asgari ücretin çok az üstünde maaş aldığını söyledi. Sıkıntılarının her geçen gün arttığını, yönetimle görüştiklerinde her seferinde kendilerine çeşitli vaatler verildiğini ancak hiç birisinin

gerçekleştirilmediğini ifade etti. Başka bir işçi ise aldıkları maaşın geçimlerini sürdürmelerine yetmediğini, kararlı olduklarını ve sonuna kadar mücadele edeceklerini belirtti.

Çorlu Bel Karper'den bir işçi:

Patron boşuna uğraşılıyor! Sendikali çalışmamıza engel olamayacak

Fabrikada 2010 yılında ikramiyeleri maaşa böldüler. Sonrasında da ikramiyeleri maaşın içinde erittiler. Yani ikramiyelerimize adım adım el koydular. Fabrika yönetimi 2014 yılında da prim sözü vermişti. Ama o sözü de tutmadı, primlerimizi ödemedi. Hakkımız olanı almak için biz de işçiler olarak fabrikada gücümüzü birleştirdik ve sendikali olmaya karar verdik. İşçilerin yüzde 90'ı sendikaya üye oldu. Bu, fabrikada üçüncü

sendikali olma denemesi aslında. Daha öncekiler bir şekilde kırılmıştı ama bu sefer başarılı olduk. Ancak patron, ikramiyelerimizden sonra primimize el koyduğu gibi şimdi de sendikali çalışmamıza hakkımızı gasp ediyor. Sendika toplu sözleşme yetkisi için gerekli üye sayısının çok çok fazlasına sahip olduğumuz halde, patron sendikanın yetkisine itiraz etti. Amacının zaman kazanıp bu sırada da çeşitli baskılarla birliğimizi bozmak

olduğunu biliyoruz. Ama baştan söyleyelim, bu amacına ulaşamayacak. Fabrikada yönetimin bütün işçileri toplayıp yaptığı görüşmede hiçbirimiz yüzlerine bakmadık, sağa sola, yukarı, dışarı baktık. "Sen istediğin kadar konuş, seni dinlemiyoruz" dedik yani. Yani biz cevabımızı verdik. Tabii bununla yetinmiyoruz. Fabrikada eylemlere de başladık. İstedikler kadar uğraşınlar, sendikali olarak çalışmamıza engel olamayacaklar.

İşçinin Sesi Çorlu Çerkezköy bülteni faaliyetleri devam ediyor

Önemli bir işçi havzası olan Çorlu ve Çerkezköy bölgesinde çeşitli fabrikalardan işçiler tarafından hazırlanan İşçinin Sesi Çorlu Çerkezköy bülteni faaliyeti devam ediyor. Bültenimizin ikinci sayısı Haziran ayında sabahın erken saatlerinde işçi servislerinin kalktığı duraklarda binlerce işçiye ulaştı. İşçi duraklarını "Sendikaya üye ol, sahip çık, denetle!" afişlerimiz doldurdu. Bültenin üçüncü sayısının hazırlıkları ise gazetemizin matbaaya verildiği sıralarda tamamlanmış olacak ve yine işçilerle buluşacak. Bülte de bu

ay Tek Gıda-İş Sendikası'nda örgütlenen Bel Karper işçilerinin mücadelesinden metal fabrikalarından haberlere, Türk Metal'den istifa edip Birleşik Metal'e geçen E.G.O işçilerinin deneyimlerinden kısa sürede kazanım elde ederek işbaşı yapan Eaton işçilerinin grevine kadar birçok işçi mücadelesi yer alıyor. Bültenimizin geçmiş sayılarını gazetemizin internet sitesinde bulabilir, güncel haberleri, İşçinin Sesi Çorlu Çerkezköy Facebook sayfasından takip edebilirsiniz.

Tekstil İşçisinin Sesi yeni sayısı çıktı!

"Biz bilinçlendiğimizde patronların işi kolay olmayacak" diyen Tekstil İşçisinin Sesi bülteninin yeni sayısı çıktı. Bu sayıda, İstanbul Çağlayan, Çorlu ve Ankara'dan tekstil işçilerinin mektupları yer alıyor. Çağlayan'dan bir tekstil işçisi arkadaşımız, genel olarak Çağlayan'daki tekstil piyasasını ve Suriyelilerin çalışma koşullarını anlatıyor. Tekstil İşçisinin Sesi, tekstil işçilerinin sorunlarına ayna tutmaya devam edecek. Tekstil İşçisinin Sesi bültenimizin geçmiş sayılarını gazetemizin

internet sitesinde bulabilir, güncel haber ve paylaşımlarımızı Tekstil İşçisinin Sesi Facebook sayfasından takip edebilirsiniz.

Siyasi kriz mecrasını arıyor

7 Haziran seçimlerinin merkezinde yer alan sorunun verileri değişti, ama sorunun kendisi çözülmeden kaldı. Bu seçimler Türkiye'nin en derin sorunlarını; örneğin Kürt sorununu, örneğin işçi sınıfının yaşadığı ağır sömürü koşullarını, örneğin Ortadoğu'daki mezhepçi tekfirli cinneti zaten bir çözüme ulaştıramazdı. Hiçbir seçim böyle sorunları çözemez. Ama bunların hepsiyle ilgili olan, onları boydan boya kesen ve onların her birinin çözümünde rol oynayacak bir sorun bu seçimle ortaya konulmuştu: Tayyip Erdoğan sorunu. Seçim, işte bu soruna ilişkin temel çerçeveyi değiştirdi, ama henüz çözüm ufukta görünmüyor.

Türkiye halkları bu seçimde, Tayyip Erdoğan'ın, kendisini Gezi ile başlayan halk isyanından sonra içine düştüğü girdaptan kurtarmak için bütün ülkeyi yakıp yıkmaya çabasına "hayır" dedi. Ama bu çabayı bütünüyle durduracak araçları yaratmadı. Bütünüyle durdurma, Erdoğan'ı en azından cumhurbaşkanlığı koltuğunda tutsak hale getirme ile başlar, en uçta bütün yolsuzluklarından, katliamlardan ve

ihlallerden yargılanması ile sonuçlanır. Erdoğan'ın yenilgisini tanımlayacak, onu bir tehlike olmaktan çıkaracak olan budur. Asgari koşul zararsızlaştırmadır, esas ulaşılmaması gereken nokta yargılama.

Buraya gidişte, görünürdeki çeşitlilik ne olursa olsun, iki yol vardır.

Hâkim sınıfların yolu

Bu yollardan ilki, Amerikan çözümünün bir sonucu olarak ortaya çıkabilir. Erdoğan'ın kendi çevresinden uzaklaştırdığı bütün hâkim sınıf güçlerinin bir ittifakının ortaya çıkartacağı bir hükümet formülü önerildi bunun için. Öneren en başta ABD idi. Ana destekçisi TÜSİAD burjuvazisi idi. Bu öneri Kılıçdaroğlu CHP'sini, Gülen cemaatini, Mustafa Sarıgül ve avanesini ve bir destek güç olarak MHP'yi içeriyordu. Esas lider bunlardan hiçbiri olmayacaktı. AKP içinde doğan çatlağın güçlü adamı Abdullah Gül, etrafında toplanılacak liderdi. Yani ulaşılmaması hedeflenen formül, bir AKP-CHP ittifakı idi. Bizim Amerikan muhalefeti dediğimiz budur. Burada MHP olur mu

olmaz mı o güç dengelerine bağlıdır. Sarıgül zaten yarı tasfiye olmuş durumdadır.

AKP-CHP ittifakı, ama bugünkü koalisyon formülleri arasında tartışılan AKP-CHP koalisyonu değildir bu. Gül-Kılıçdaroğlu koalisyonudur. Bu ön cephenin ardında Kemal Derviş-Ali Babacan koalisyonudur. Yani ABD'nin Türkiye'de yıllardır bir iç savaşa tutuşmuş olan sermaye kanatlarını barıştırdığı, birlikte işçi sınıfına ve emekçilere taarruza hazır hale getirdiği bir formül. Bu barıştırma Erdoğan'ı yargılamadan zararsızlaştırmayı tercih edecektir, hiç kuşku yok. Ama bir bakıma Tayyip Erdoğan sorununun burjuva yöntemlerle çözülmesi demektir. Gül'ün dediği gibi, "ben nasıl cumhurbaşkanı olduysam sen de öyle, sen nasıl başbakanlık yaptysan ben de öyle" formülü tam da bu demektir. Erdoğan'ı törenlere hapsederek zararsızlaştırma.

İşte 7 Haziran seçimleri bu formülün kesin başarısını sağlayacak koşulları yaratmadığı için cevap aradığı soruna yarım çözüm getirmiştir. Şayet iktidar partisi sadece

HDP barajı geçtiği için kısmi bir yenilgi yaşamının ötesinde örneğin yüzde 35'lere düşseydi, CHP'nin oyları yüzde 30'lara yükselseydi, AKP'de deprem yaşanır, sonbaharda yapılacak AKP kongresinde Gül davetle genel başkanlığa getirilirdi ve sorun çözülmüş olurdu. Bu ihtimal hâlâ mevcuttur, ama güçlü değildir. İşler buraya gelene kadar da Türkiye kıvranıp duracaktır. Tabii, şimdilik Tayyip Erdoğan geriletilemekle birlikte zararsızlaştırılmadığı için çözüm hiçbir zaman gerçekleşemeyebilir, dengeler yeniden onun lehine dönebilir.

Ezilenlerin yolu

İşin özünü ortaya koymak için altı çizilmelidir: Tayyip Erdoğan'ın bu seçimde yediği sille esas olarak Amerikan muhalefetinden gelmiştir. CHP yerinde saymıştır. MHP bazı yerlerde atak yapmıştır, ama toplam olarak ciddi bir zafer elde etmiş falan değildir. (Bunun nedenleri *Gerçek* gazetesinin geçen sayısında izah edilmişti.) Olan HDP'nin yaptığı büyük sıçramanın AKP'yi ve Tayyip Erdoğan'ın konumunu zayıflatmasıdır. Bu sıçramada hâkim sınıflar ittifakının taktiksel bir payı vardır: dünya mediasından Doğan medyasına, yukarıda sözü edilen ittifak, HDP'nin önünü açmak için elbirliği etmiştir. Bu doğrudur. Ama tam da bu gerçek hâkim sınıf güçlerinin kendi iktidar alternatiflerini güçlendiremedikleri gerçeğinin ters yüzüdür.

HDP'nin zaferi ise, *Gerçek*'in geçen sayısında kanıtlarıyla ortaya konulduğu gibi iki halk isyanının yarattığı ortamın ürünüdür. Hâkim sınıfların içindeki çatlak, bu sayede

medyanın HDP'nin önünü açması, bu dinamiklerin seçim sandığında bir patlamaya yol açmasını olanaklı kılmıştır sadece. Esas dinamiği değildir. Şimdi ezilenlerin cephesi, seçime paralel olarak yaşanan deprem değerinde bir başka süreç sayesinde genişleme istidadını gösteriyor: metal grevi, Gezi ile başlayan halk isyanında temsil edilen toplumsal katmanların (Aleviler, 90 kuşağı, büro çalışanları, kamu emekçileri, mücadeleci kadınlar vb.) ve ezilen Kürt halkının yanına işçi sınıfının eklenmesini olanaklı kılacak bir sürecin başlangıcıdır. Bu adımla ezilenler cephesi muazzam bir güçlenme yaşayacaktır. İşte bu yoldur ki Erdoğan'ın sadece törensel cumhurbaşkanlığı ile kısıtlanmasını değil, yargılanmasını da sağlayabilir.

Şimdi ezilenlerin önünde iki seçenek var: Amerikan muhalefetine yedeklenmek veya bağımsız bir yol seçmek. AKP-CHP koalisyonunu, ister bugünkü biçimiyle, ister Gül-Kılıçdaroğlu ve Derviş-Babacan formülü altında desteklemek ilkinde denk düşer. İki yılda iki isyana üçüncü yılda dev bir yasadışı grev hareketini ekleyen bir ülkede, sömürülenlerin ve ezilenlerin bağımsız cephesini oluşturarak hâkim sınıfların karşısına geçmek ise ikincisine.

Kriz uzun

Hâkim sınıfların çözümü ya da ezilenlerin çözümü, biri ya da öteki gerçekleşene kadar Türkiye Tayyip Erdoğan sorunu ile kıvranıp duracaktır. Önümüz kriz ardına krizdir. İşçi sınıfının öncüsü buna göre hazırlanmalıdır.

Koalisyon lotoyu bırak, mecliste ve sokakta taarruza kalk!

7 Haziran'dan Temmuz başına bir ay geçti. Halk bir aydır "koalisyon loto" olarak anılabilecek bir oyuna oyalanıyor. Önce olasılıklar çeşitli idi, şimdi ikiye düştü: AKP-CHP veya daha yüksek olasılıkla AKP-MHP. Sabah akşam işyerlerinde, servislerde, kahvelerde, pazar yerinde herkes birbirine soruyor: "ne olur sence, kim koalisyon kurar? Yoksa erken seçim mi?" Bu oyunu bırakalım! Bu bir oyalanmadır. Bu seçimin ülkenin gündemine getirdiği şey başkadır: AKP'nin geçmişte işlediği suçların hesabının sorulması ve yaptığı bütün rezilliklerin etkisinin ortadan kaldırılması.

Gezi ile başlayan halk isyanının sarstığı Tayyip Erdoğan 17-25 Aralık yolsuzluk operasyonlarından sonra bir **suçlu aklamaya ve delil karatma rejimi** kurmuştu. AKP hükümetleri bunun için yolsuzlukların üzerini kapattı, bunun için ihlal üzerine ihlal yaptı. Dönem bunun hesabını sorma, ihlallere son verme dönemidir.

Kurulacak koalisyon hiç mi fark etmez? Kısmen eder elbette. Ama uzun ömürlü olamaz. Birbirinin ayağına çelme takar koalisyon ortakları. Aralarında o kadar sert çelişkiler var. Bir de Tayyip Erdoğan

ğın faktörü var. O kendini koruyabilmek için her anlaşmayı yakabilir. Öyleyse hükümet belirleyici değildir, mecliste ve sokakta taarruza geçmek gerekir.

Yolsuzlukların yargılanmasına derhal başlamak gerekir

Bilindiği gibi, 17 Aralık soruşturmasına konu olan dört eski bakanın Ocak ayındaki oylamada Yüce Divan'a gönderilmesini engelleyen tek bir şey olmuştu: Meclis'te güçlü bir AKP çoğunluğu. AKP'lilerin birçoğu bile bakanlar aleyhine oy kullanmıştı, ama çoğunluk onları kurtarmıştı. Şimdi AKP çoğunluğu yok! Dört bakanın Yüce Divan'a gönderilmesi için yeniden görüşme açılabilir. Bu, geçmişte tekrar tekrar başvurulmuş bir uygulama. Öyleyse, meclis başkanlık divanı oluşur oluşmaz bu bakanlar için yolsuzluk komisyonu **derhal** yeniden kurulmalıdır. Ardından soruşturma 25 Aralık kuşkulularına, bu arada Tayyip Erdoğan'ın oğlu Bilal'e doğru genişletilmelidir.

Oyalanmak halkın oyuna ihanettir!

Oyalanmak her üç muhalefet

partisinin de halka verdiği vaatleri ayaklar altına almasıdır. Çünkü 45 gün içinde erken seçim kararı verilebilir. Seçime gidilmeden önce Tayyip Erdoğan'ın halka teşhir edilmesi belirleyici olacaktır. Hiçbir parti diğerlerini bahane gösteremez. Meclisin onda birinin önerge vermesiyle süreç başlıyor. En başta HDP olmak üzere, her parti bu gereği yerine getirebilecek durumdadır. Gecikme hoş görülmez!

Elbette yolsuzlukların yanı sıra başta Gezi isyanı şehitleri, Roboski katliamı ve Soma'daki iş katliamı olmak üzere, bütün ciddi katliamların hesabını soracak komisyonlar da derhal kurulmalıdır. Hırsızlardan ve katillerden hesap sorulmalı, cezasız kalmalarına izin verilmemelidir. Nihayet, başta MİT TIR'ları olayı olmak üzere çeşitli biçimlerde delilleri ortaya çıkmış olan Suriye'de ve Ortadoğu'da savaş kıskırtıcılığı sorunu da mercek altına alınmalıdır.

Tek maddelik yasa silahı kullanılmalıdır

Meclis, bu soruşturmaların yanı sıra AKP iktidarının yarattığı tahribata karşı derhal harekete geç-

melidir. Bu meclisin ömrü uzun olmayabilir. Dolayısıyla normal yasa usulleriyle oyalanma hiçbir şey yapamama anlamına gelebilir. Bunun çözümü tek maddelik yasalardır. Şu konularda tek maddelik yasalarla sorun kökünden çözülebilir: İç Güvenlik Yasası kaldırılabilir; taşeron sistemi hem özel sektörde hem devlette kaldırılabilir; "grev erteleme" adıyla grevleri yasaklayan hükümler yok edilebilir; yetkili sendikaların belirlenmesi işyerine kurulacak sandık aracılığıyla referandumla sunulabilir vb.

HDP'nin bu ve başka konular-

da erkenden radikal bir yaklaşımla meclisin tozunu atmasını beklemek gerekir. Ama bu arada kolları kavuşturup beklemek olmaz. Bu talepleri dile getirmeli, sokağa çıkmalı, gerekirse greve başvurmalyız. Gezi ile başlayan halk isyanının ve Ekim 2014 Kobani serhildanının yarattığı çalkantı, bugün metal işçisinin büyük grev hareketiyle yeni bir evreye geçiyor. Öyleyse üretimden gelen gücümüzü ve sokaklardaki mücadelemizi kullanarak seçimin sonuçlarını pekiştirmeliyiz.

Erdoğan'ın savaşına hayır!

Mustafa Kemal Coşkun

Seferi Sultan Erdoğan

ABD emperyalizmi, İsrail'in bölgedeki geleceğini sağlama alma kaygısıyla Ortadoğu'yu yeniden düzenlemek isterken önce Irak'ı yoluna sokup sonra İran'ı hedef almıştı. Lakin bundan önce, İran'ın müttefiki Suriye'yi, Suudi Arabistan ve Katar'ın gerici kralları ve emirleri ile onlarla el ele olan düzen partisinin o zamanki Türkiye Başbakanı aracılığıyla, hep birlikte Sünni-Alevi, Sünni-Şii mezhep savaşını kışkırtmıştı. Elbette ki bu arada, savaş tamamlarıyla sarhoş olan düzen partisi için bu savaş, çökmekte olan dış politikası için bir nevi kurtarıcıydı. Böylece zaten sultan olmaya epeydir heveslenen düzen partisinin o zamanki başbakanının adının "Seferi Sultan Erdoğan" olarak değişmesinin önünde de hiçbir engel kalmamıştı. Üstüne bir de geniş bir toplumsal kesimin katılımıyla ortaya çıkan ve düzen partisinin az ya da çok bir hegemonya krizine girmesine neden olan Gezi Parkı Haziran İsyanı da eklenince, Seferi Sultan'ın ve onun saz arkadaşlarının, yandaşlarının, destekçilerinin savaş çılgınlıkları daha da arttı. Bu nedenle Suriye ile savaşta sıkı sıkı sarılacak, hem emperyalistlerle hem bu sayede liberallerle ilişkilerini onarmaya çalışacak, hem de halk kitlesinin gözüne "Suriye fatihi" olarak yeniden girmeyi umut edecekti. Bu savaşın, aynı zamanda, düzen partisi için Suriye'deki Kürt özerkliğini ortadan kaldırmak anlamına geleceğini kavramak çok zeki olmayı gerektiriyor.

Ne var ki ABD, "İran açılımıyla" Türkiye'de düzen partisinin izlediği Suriye'ye sefer yapma meraklısı politikasına karşı ket vuracaktı. Buna rağmen savaş tehlikesi hâlâ sürüyor, zira İran hâlâ sapasağlam ayakta duruyor. Tam da bu nedenle, her kim Obama'nın bugüne kadar Suriye'de savaşa girmekte gönülsüz davranmasının nedenini Nobel Barış Ödülü sahibi olmasına bağlıyorsa, beyinden değil de omurilik soğanından konuştuğunu, olmadı, politikadan hiçbir şey anlamadığını göstermiş olur. Nitekim İran ile anlaşma, İran'ın hem ekonomik hem de ideolojik/kültürel açıdan küresel dünya ile bütünleşmesini hedefliyor, böylece ABD de Suriye politikasının yön değiştirdiğini göstermiş oluyor.

Ne var ki Türkiye, Suriye ile savaşa girmekte ısrarlı gibi görünüyor. Nitekim 7 Haziran seçimlerinin AKP'ye yaşattığı yenilgi, Erdoğan'ın Türkiye'yi savaşa sürüklemesi tehlikesini arttırıyor. Son haberlerden anlaşılacağı üzere belli ki "Seferi Sultan" iktidarı kolay kolay bırakmayacak ve iktidarını korumak için gerekirse Türkiye'yi Suriye ile bir savaşa sokacak. Yakında Sisi'yi devirmek için Mısır'a girmeye de kalkarsa hiç şaşırmayın. Daha da kötüsü iç savaş çıkarma ihtimali bile var.

Anlaşılacağı üzere emperyalizm, son 10 yıldır sürekli savaş politikasını yükseltti ve bundan sonra da başka bir şey beklenemezdi. Emperyalizmin insanlığı sürüklemekte olduğu olası bir Üçüncü Dünya Savaşı'na karşı etkili tek yöntem, emperyalizmin ardındaki gerçek dinamikleri, yani kapitalist tekellerin dünyayı paylaşma ve yağmalama dürtüsünü ortadan kaldırmaktan başka bir şey olmayacaktır. Dolayısıyla bu ülkenin devrimcilerinin, bugün hazırlanmakta olan savaşın Suriye'nin mülksüzlerinin sınıf çıkarları uğruna başlattığı ayaklanmayla hiçbir ilgisinin olmadığını farkına varması gerekir. Bu nedenle bu savaşı engellemek için çaba göstermekten, savaş çıktığı takdirde Suriye ve halkının yanında, emperyalizm ve dostlarının karşısında olmaktan başka çare de görünmemektedir. Ülkenin, emperyalizmin hizmetinde, kapitalist tekellerin çıkarına olarak böyle bir savaşa girmesini önlemek, şu an karşımızda duran en önemli görev olsa gerek. Zira düzen partisinin, emperyalizmin ve burjuva çıkarlarının hizmetinde olmak üzere iktidar hırsının, ülkenin gençlerinin hayatı pahasına gerçekleşmesine izin vermek, bu ülke halkına ve emekçi sınıflarına yapılacak en büyük kötülüktür.

Türkiye, aralarında füze ve topçu bataryaları, tank birlikleri ve komando tugaylarının da bulunduğu 54 askeri birliği Suriye sınırına yığdı. Sınırdaki askerlerin hangi durumlarda ateş açacağını belirleyen angajman kuralları genişletildi. Sınır birliklerinin üst düzey komutanları harekât olasılıkları üzerine görüşülmek üzere Genelkurmay'a çağrıldı. Cumhurbaşkanı Erdoğan, "Bölgede bir devlet oluşumuna izin vermeyiz." dedi. Başbakan Davutoğlu ise "Türkiye'yi maceraya sokmayız." dedi ama PYD'nin güvenliği tehlikeye düşürecek bir harekete girişmesi halinde müdahale edeceklerini söyledi. Tüm bunlar sınırdaki gerginliğin ve Türkiye'nin Suriye'de sıcak savaşa girmesi olasılıklarının artması demek.

Savaş olacak mı?

Bu sorunun cevabı pek çok değişkene bağlı. Türkiye'nin "güvenli bölge" oluşturma adı altında askerlerini Suriye'ye sok-

masının önünde yer alan önemli engeller var. NATO ve ABD'nin buna sıcak bakmamasının yanı sıra, olası bir müdahale Rusya'ya bile devreye sokabilir. Sonuçta Suriye, hâlâ Birleşmiş Milletler (BM) üyesi olan ve kâğıt üstünde de olsa sınırları içinde egemen konumda bir devlettir. Türk Silahlı Kuvvetleri'nin de olası bir müdahaleye çok sıcak bakmadığı basına sızdı ya da sızdırıldı. Tüm bu faktörler olasılığı azaltsa bile savaş ihtimalinin giderek arttığı bir gerçek.

Savaşı kim istiyor?

Bu savaşı en çok Erdoğan istiyor. Hükümet kurulamazsa ve tekrar seçime gidilirse ya da AKP-MHP koalisyonu ile bir hükümet kurulur ama MHP'nin de talebiyle bu bir seçim hükümeti olursa, bu seçimlere savaş yöneten bir komutan edasıyla gitmek istiyor. Kamuoyu araştırmalarında "yarın seçim olsa" pek de tablonun değişmeyeceği ortada iken tabloyu toz duzman edecek gelişmeleri hazırlıyor.

Peki, bu savaş kime karşı olacak?

Savaş çıkarsa TSK birlikleri Suriye sınırından o ülkeye gireceği için bu savaşın Esad rejimine karşı olacağı düşünülebilir. Ancak TSK'nın girmesi düşünülen Cerablus bölgesinde Esad'ın askeri gücü yok. Burada DAİŞ'in yanı sıra ÖSO gibi örgütler de bulunuyor. Türkiye'den yetkili ağızlarından gelen tüm açıklamalar burada DAİŞ hâkimiyetinin değil YPG ilerlemesinin, tehdit sayılacağı ve müdahale gerekçesi olacağı yönünde. Erdoğan'ın devlet oluşumu diye kastettiği de kendine "İslam Devleti" diyen DAİŞ değil bu mezhepçi tektirici örgüte karşı savaşan YPG ve PYD'nin Kobani, Cezire, Afrin kantonlarını birleştirmesi.

Bu savaş haklı mı?

Hayır! Çünkü Erdoğan'ın savaşı, bir vatan savunması değil! Erdoğan'ın savaşı vatanını ve halkını tektirici mezhepçi örgütlere karşı savunanları hedef alıyor. Erdoğan'ın savaşı emper-

yalistlere karşı değil. Öyle olsa haklı bir yanı olurdu. Ama şu anda Türkiye'nin tüm askeri hamleleri ABD ve NATO'ya karşı değil, tam tersine onları ikna etmeye ve yanına almaya yönelik. Nitekim ABD, bu süreçte Türkiye'nin kaygılarını anladığını ve PYD'ye de bunu ilettiğini söylüyor. ABD'nin YPG'nin Cerablus'a doğru olası bir ilerleyişini Kobani ve Tel Abyad'da olduğu gibi desteklemeyeceği anlaşılıyor.

Suriye'ye sefer, seferde zafere hayır!

Erdoğan, sandıkta yenildiği yetmezmiş gibi bir de savaşta yenilmeye hazırlanıyor. Ancak Erdoğan'ın bu kanlı hesapları sadece kendi siyasi çöküşünü getirmez. Bu savaş, Türkiye ve bölge halklarına da yeni felaketler getirir. Erdoğan'ın zaferi de bu felaketleri engellemez, tam tersine daha da feci hale getirir. Erdoğan'ın zaferi Türkiye ve bölge halklarının hepsi için yenilgi demektir. Sadece emekçi çocuğu askerlerin bu kanlı savaşta helak edilmesi anlamında değil, Suriye'yi kan gölüne çeviren iç savaşın daha da derinleşmesi ve içinden çıkılmaz hale gelmesi anlamında bu bir felaket olacaktır. Cerablus'ta savaş, Kobani'de, Diyarbakır'da, Van'da savaş demektir. Türkiye içinde yuvalanan mezhepçi tektirici örgütlerin, savaşı Türkiye'nin içine taşıması demektir. Erdoğan, Türkiye'yi kendi çıkarları için apaçık haksız bir savaşa ve felaketlere sürüklüyor. Buna karşı durmalı, bu girişimi engellemeliyiz.

ODTÜ direniş güncesi

Eğitim Sen üyesi Mert Kükrer ve Barış Çelik'in kamu görevinden çıkarılması talebiyle YÖK'e sevk edilmesi üzerine ODTÜ emekçileri, Rektörlük önüne direniş çadırı kurdular. 23 Haziran Salı günü 12:00'de Rektörlük önünde toplanan ODTÜ emekçileri ve öğrenciler bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Basın açıklamasında soruşturmanın geri çekilmesi, işten atılan işyeri temsilcisi Ekin Erdem Evliya'nın işe geri alınması, sendikal faaliyete uygulanan baskıların sona ermesi ve hak ihlallerine karşı somut tedbirler alınması talepleri dile getirildi.

Şube adına okunan basın açıklamasının ardından Eğitim Sen İstanbul 6 No'lu Üniversiteler Şubesi üyesi ve İstanbul Üniversitesi işyeri temsilcisi Levent Dölek, bir dayanışma konuşması ile emekçilere seslendi. Emekçilerin esas güvencesinin sendika olduğunu vurgulayan Dölek, eğitim emekçilerinin haklarını sınıf mücadelesi ile araması ve yapılan baskılara da sınıf mücadelesi ile yanıt verilmesi gerektiğini vurguladı.

Çadır: Mücadeleci işçilerin toplanma alanı

Açıklamaların ardından elbirliği ile direniş çadırı kuruldu. Bir yandan direniş çadırı kurulurken bir yandan da halaylar ve sloganlarla eylem devam etti. Ardından kalabalık bir şekilde bekleyiş geçildi. Direniş çadırına ilk ziyaret ise Türk Traktör işçilerinden

geldi.

Sabah 7'den gece 1'e kadar ziyaretçinin eksik bulunmadığı direniş alanında çadırın yanına kurulan tentenin altı, gerek ODTÜ'den gerek dışarıdan gelen emekçilerin bir tartışma ve örgütlenme alanına dönüşmüş durumda. Hacettepe ve Ankara Üniversitesi'den onlarca kişi alanı ziyaret ederek direnişi büyütmek ve disiplin cezalarını geri döndürmek için neler yapılacağını planlıyor.

Eğitim Sen Genel Merkezi de emekçileri sindirmek hedefiyle sendikal faaliyetin baskı altına alınması karşısında dayanışmayı büyüteceğine dair bir açıklama yayımladı. Ardından 26 Haziran Cuma günü direniş çadırına bir ziyarette bulunarak mücadeleye sahip çıktığını ilan etti. Eğitim Sen Genel Başkanı Kamuran Karaca alanda yaptığı açıklamada eğitim ve bilim emekçilerinin haklarının korunması konusunda üzerlerine düşen görevleri yerine getireceklerini söyledi. Açıklamanın ardından bir müzik dinletisi gerçekleştirildi.

Öğrenciler direnişin yanında, rektörlüğün karşısında

Yaz okulunun açılmasıyla öğrenciler de direniş alanına sık sık ziyaretlerde bulunmaya başladılar. En dikkat çekici an ise direnişin ikinci gecesi, öğrencilerin mezuniyet töreni için hazırladıkları 18 metrelik dev pankartı sloganlarla alana getirdikleri zamanda yaşandı. Gece yarısı "Sizi

işten attırmayacağız" sloganı ile direniş çadırına gelen ODTÜ öğrencileri kısa süre önce yasaklanan şenliklere de vurgu yapan "Yasaklara ve İşten Atmalara Son, ODTÜ Bizimdir" pankartını emekçilere bıraktılar.

Her yıl ODTÜ mezuniyet töreninde öğrenciler, taşıdıkları pankartlar ile çeşitli biçimlerde tepkilerini ortaya koyarlar. Bu yıl da istisna değildi fakat geçtiğimiz yıllardan farklı olarak bu sefer protesto edilen ODTÜ yönetimi oldu. Öğrenciler işten atma saldırısına karşı mezuniyet töreninde, taşıdıkları pankartlarla ve Rektör konuşmasını yaparken arkalarını dönerek attıkları sloganlarla tepkilerini dile getirdiler.

27 ve 28 Haziran tarihleri ODTÜ mezunlar günü ve mezuniyet etkinliklerinde Eğitim Sen iki gün boyunca yürüttüğü faaliyet ile üniversiteyi abluka altına alarak ciddi bir kamuoyu yarattı. Cumartesi günü geçmiş yılların mezunları direniş alanına gelerek desteklerini iletiler.

Mezuniyet günü tüm bölümler konuyla ilgili afişlerle donatıldı ve binlerce bildiri öğrencilere ve ailelere ulaştırıldı. "Barış'ı ve Mert'i işten attırmayacağız, #direnODTÜ" pankartı mezuniyet alanına asıldı. Devrim Stadyumu'nun arkasına ise şenliğin yasaklanmasını ve işten atmaları eleştiren dev bir pankart asan öğrenciler "Yasaklara ve İşten Atmalara Son, ODTÜ Bizimdir" dediler. Eğitim Sen üyeleri de aileler yerleştikten sonra

stadın tribünlerinde yoğun alkış desteği alan bir yürüyüş gerçekleştirerek direnişe dikkat çektiler, statta yerlerini alarak hazırladıkları döviz ve sloganlarla kararını geri çekilmesine dair taleplerini haykurdular.

50'ye yakın kurumdan destek

Direnişle dayanışma adına çok önemli bir adım ise Toplumsal Dayanışma İçin Psikologlar

Derneği'nin girişimiyle toplanan kurumsal imzalar ile geldi. Aralarında TTB, Şehir Plancıları Odası, ÇHD, İHD, DİSK İstanbul Temsilciliği ve ÇGD'nin de bulunduğu 50'ye yakın kurum "Özgürlüklerin ve haksızlığa karşı mücadelenin desteklediği, tüm üniversite bileşenlerinin haklarının güvence altına alındığı ve emeğin korunduğu bir üniversite anlayışı için ODTÜ emekçilerinin yanında olduğumuzu bildirerek, tüm kamuoyunu dayanışma içinde olmaya davet ediyoruz." diyerek ODTÜ yönetimine soruşturmaları geri çekme çağrısı yaptı. 2 Temmuz Perşembe günü ODTÜ'deki direniş çadırına bir ziyaret gerçekleştiren kurumlar, imzaları rektörlüğe teslim

ettiler ve önümüzdeki dönemde de ODTÜ emekçileri ile dayanışma içerisinde olacaklarını belirttiler.

Sendika üyesi idari personel ve akademisyenlerin yanı sıra kadrolu ve taşeron işçiler de gece gündüz rektörlük önünde eylemlerini devam ettiren iki Eğitim Sen'liye yoğun biçimde destek vererek direnişi sahipleniyor.

ODTÜ'de sınıf mücadelesi direniş çadırı ile kızışıyor!

Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nde geçtiğimiz Aralık ayında maaş promosyon ihalesi sürecinde rektörlüğün belli bankaları tarif eden bir şartname ile ihaleye çıkmak istemesi üzerine üç gün boyunca okulda hayatı durduran bir grev yaşanmıştı. 12 Eylül'den bu yana üniversitelerde yaşanan en büyük emekçi eylemi olma özelliğini taşıyan ODTÜ grevi, mücadele bayrağını ODTÜ emekçilerinin devralması anlamına geliyordu.

Promosyon sürecinde yetkili sendika Eğitim Sen'in işyeri temsilcisi Ekin Erdem Evliya önce asistan olarak

çalıştığı işyerinde Profesör Ahmet Türer tarafından darp edilmiş, ardından da sudan sebeplerle işten çıkarılmıştı. Şimdi de Ahmet Türer'in bir eylem esnasında yarattığı bir provokasyon sebebiyle yaşanan tartışma bahane edilerek sendikal mücadelenin öncülerini cezalandırmaya, önemli bir mücadele deneyimi ortaya koyan ODTÜ emekçilerini sindirmeye çalışıyorlar.

Eğitim Sen Ankara 5 No'lu Üniversiteler Şubesi örgütlenme sekreteri yoldaşımız araştırma görevlisi Mert Kükrer ve Şube Denetleme Kurulu üyesi teknisyen Barış Çelik işten atılma tehdidi

ile karşı karşıya. Her iki çalışanın da dosyaları kamu görevinden çıkarma talebiyle ODTÜ tarafından YÖK'e gönderildi. Üç önde gelen sendika üyesi ise eğitim ve öğretimi engelleme suçlaması ile ODTÜ'nün verebileceği en yüksek ceza olan kademe ilerlemesinin durdurulması cezasına çarptırıldı. Toplumsal mücadelenin önemli taşlarından ODTÜ'de emekçileri sindirmek hedefiyle sendikal faaliyetin baskı altına alınmasına karşı herkesi dayanışma içinde bulunmaya davet ediyoruz.

ODTÜ emekçileri bu soruşturma saldırısını göğüs-

lemek üzere 23 Haziran Salı günü direniş çadırını Rektörlük önüne kurarak 7 gün 24 saat sürecek bir eylemlilik süreci başlattılar. Herkesi direnen ODTÜ emekçilerinin mücadelesine omuz vermeye çağırıyoruz. Tayyip Erdoğan'ın 2012 yılındaki ODTÜ çıkarması, Gezi ile başlayan halk isyanı, ODTÜ yol eylemleri, Berkin Elvan boykotu, Soma grevi ve 12 Eylül'den bu yana üniversitelerde yaşanan en büyük emekçi eylemi olma özelliği taşıyan üç günlük ODTÜ promosyon grevinin ardından bir kere daha ODTÜ'yü savunmaya!

Levent Dölek

Özerk demokratik ODTÜ'nün bağrından yükselen Özgür Emekçiler Üniversitesi

ODTÜ'de Mert ve Barış, üniversite mücadele tarihine geçecek son derece önemli bir direniş gerçekleştiriyorlar. Önce ODTÜ'de hayatı durduran bir greve öncülük ettiler. Şimdi de ODTÜ rektörlüğünün işten atarak intikam alma çabasına geceli gündüzlü çadır direnişiyle cevap veriyorlar. Bu direnişin en önemli yanı üniversitelerde özgürlüğe dair ne varsa bunları savunmanın yolunun sınıf mücadelesinden geçtiğini göstermesidir.

Son 6-7 yıldır bu gerçeği defalarca kanıtlayan mücadeleler yaşıyoruz. 2008-2009 asistan mücadelesinin işgali, iş bırakmalı, yürüyüşlü, çadırılı eylemleri (anti50d diye nam salmıştı), İzmir'de asistan doktorların grevleri, İTÜ maden fakültesi işgali ve şimdi de ODTÜ grevi ve çadır direnişi... Bunların her birinde sınıf mücadelesinin yöntemleri kullanıldı. Talepler sınıfsaldı. Öğrencilerin başını çektiği maden fakültesi işgalinde bile taleplerden biri İTÜ'de taşeronun kaldırılmasıydı. Bu mücadelelerin bir başka özelliği de protesto ile sınırlı kalmayıp kazanımlar elde etmesiydi. Bu eylemlerden asistan doktorlar hariç hepsinin içerisinde aktif ve öncü rol oynayan bir siyasal anlayışın parçası olma gururunu yaşıyorum Mert Kükrer yoldaşla birlikte.

Üniversitede sınıf mücadelesini gündeme getiren ve yürüten bu siyasal anlayış birden oluşmadı tabii. Temelinde bilinçli ve sürekli bir emek var. Mert Kükrer yoldaşı ele alalım. Proletarya partisi saflarında devrimci Marksizm tedrisatından geçti. Ama bizde bu tedrisat politektiktir. Yani pratik teori iç içedir. Yoldaşla birlikte öğrencilik dönemimizde Özgür Emekçiler Üniversitesi perspektifini yılmadan savunduk. Özerk demokratik üniversite genel kabulünün karşısında sektörler gibi görünmekten yılmadık. Çünkü savunduğumuz çizgi üniversitenin gerçekleriyle örtüşüyordu. Üniversiteyi aydınlanma vahası, bir fildişi kule olarak gören dar anlayışa karşı mücadele ederken bir yandan da üniversitelerin kapısına "bu işyerinde grev vardır" pankartları astık.

Zaman zaman öyle görenler olabilir ama biz sektör değiliz. Sadece doğru olanda biraz fazla ısrarcıyız. Belki bazı "akademisyen" ortamlarında yalnız kalmış olabiliriz. Bazı "hoca"ları ikna etmekte güçlük çekebiliriz. Ama üniversitenin emekçileri hiç yalnız bırakmadı, bırakmıyor bizleri. Doğru yolda olduğumuzu da buradan anlıyoruz. ODTÜ'deki mücadelenin de mutlaka kazanacağına biliyoruz. Bu kadar emek asla boşa gitmez. Bu irade hiçbir koşulda yenilmez.

Mert, sınıf mücadelesinin stajını Tekel çadırılarında yaptı. Gece gündüz direnişe destek verip Tekel direnişi nasıl kazanır diye çabalarken bir yandan da yüksek lisans ödevlerini yaptığını hatırlıyorum. Tabure üstünde, içmekten değil faaliyete koşmaktan sıızanlardandı. Togo ayakkabı, Ankara Üniversitesi yemekhane direnişi, Yatağan eylemleri ve sınıf mücadelesi nerede veriliyorsa oradaydı. Ankara'da onun uğramadığı bir direniş çadırı olamazdı. İşçilere bireysel kurtuluş arayışlarına karşı birlik ve mücadele bilincini, toplumsal kurtuluş idealini aşıladı. Ya işimden olursam diyen işçiye esas mücadele etmezsen işinden olursun dedi. 300 bin liralık borç senedi altında olduğu halde, başkaları basın açıklamasına bile gelmeye çekinirken mücadelenin en önüne atıldı. Sonunda ODTÜ'de bir grevin öncü kadrosunda yer aldı, bedelini ödedi, kendi çadırını kurdu. Bu yazı yazıldığı sırada 12 gündür bu çadırda ODTÜ emekçisi Barış Çelik'le omuz omuza direniyor yoldaşım. Bir akademisyen için ne kadar sıra dışı, bir insan için ne kadar meşakkatli, bir sınıf devrimcisi için ne kadar gururlu...

İşte böyle yükseliyor Özgür Emekçiler Üniversitesi, kendi işine kimseyi karıştırmayan özerkliğinin kalesi, demokrasi abidesi ODTÜ'nün bağrında, rektörlüğün kapısına açılmış bir emekçi direnişinin çadırında...

Aydın ve akademisyenlerden direnişe destek

ODTÜ'de Rektörlük önüne kurulan çadır ile devam eden direnişe destek büyüyor. Çok kısa süre içerisinde 215 aydın ve akademisyen, ODTÜ Rektörlüğü'nün, Eğitim Sen üyeleri Mert Kükrer ve Barış Çelik'i kamu görevinden çıkarma talebiyle YÖK'e sevk etme kararını geri alması talebini içeren bir metne imza attılar.

Devrimci İşçi Partisi Genel Başkanı Sungur Savran,

İstanbul Üniversitesi'nde Rektörlük seçimlerinden birinci çıkan ancak Erdoğan tarafından ataması gerçekleştirilmeyen Raşit Tükel, Harvard Üniversitesi'nde Abdullah Gül'e sorduğu sorularla Gezi'de yitirilen canların hesabını soran Emrah Altındiş, Korkut Boratav, Haluk Gerger, İzzettin Önder, Fikret Başkaya, Ahmet Tonak ve daha pek çok aydının çağrıcısı olduğu imza metni direniş çadırına

gerçekleştirilen bir ziyaret ile ODTÜ Rektörlüğü'ne teslim edildi.

Direniş alanında imza metni Mustafa Kemal Coşkun tarafından okunurken, Raşit Tükel ve Sungur Savran da birer konuşma gerçekleştirdiler. Raşit Tükel konuşmasında baskılar karşısında tek başına verilecek mücadelenin yetersiz kalacağını belirterek ancak dayanışmanın bu tür gerici baskı ortamlarına karşı mücadeleyi

kazandırabileceğini söyledi. Sungur Savran ise 12 Eylül öncesinde üniversitelerde gelişen emek mücadelesinin yükselen işçi sınıfı mücadelesi ile el ele yürüdüğünü belirterek bugün de üniversitelerde benzer bir durumun metal ve diğer sektörlerdeki mücadelecilerle eğilimler ile paralellik içinde ortaya çıktığını vurguladı.

Açıklamanın ardından imzalar bir dilekçe eşliğinde rektörlüğe teslim edildi.

Sürekli Devrim Eğitim Kampı'na davet

26-30 Ağustos tarihleri arasında yaz eğitim kamplarımızın altıncısını, Sürekli Devrim Eğitim Kampı'nı, İzmir'in Dikili ilçesinde gerçekleştiriyoruz. Geçtiğimiz yıllarda Ekim Devrimi'nin iki büyük önderi Lenin ve Trotskiy'e, Alman devrimci proletaryasının büyük önderlerinden Rosa Luxemburg'a adanan kamplardan sonra, şimdi de kampımıza Trotskiy'in Marksizm'e sunduğu önemli katkılardan biri olan sürekli devrim teorisinin adını veriyoruz.

Neden sürekli devrim?

Son yılları hızlıca bir gözden geçirelim. Çok geriye değil, Ocak 2011'e gidelim. Devrim ateşinin ilk kıvılcımı Tunus'ta parladı. Tunus'ta parlayan ilk kıvılcım aynı ay içerisinde Mısır'a sıçradı, ardından Bahreyn, Yemen, daha sonra başını tekkirci çetelerin çekeceği bir iç savaşa sürüklenerek Suriye geldi. Yayılan devrim dalgasının en yüksek noktası hep Mısır'ın Tahrir Meydanı oldu. Tahrir iki yıl boyunca sürekli hareket halinde oldu. Tahrir'den yayılan devrim dalgası, Akdeniz havzasını adeta bir devrimler ve isyanlar deryasına çeviriyordu. 2008'de başlayan ve tüm dünya ekonomisini git gide etkileyen krizin en şiddetli yaşandığı yer olan Yunanistan'da, Yunanistan gibi gençliğin yoğun işsizlikle kavruklığı İspanya'da meydanlar hareketlendi.

Nihayet Haziran 2013'te, bu devrim ve isyan dalgasının etkisi Türkiye kıyılarına vurdu. Türkiye, 81 ilin 80'inde milyonlarca insanın katıldığı halk isyanını yaşayarak bu deryadan kopuk

olmadığını gösterdi. Yine aynı ay içerisinde, Latin Amerika'nın devi Brezilya, 600 kentine yayılan bir başkaldırıya sahne oldu. Türkiye'de Gezi ile başlayan halk isyanının üzerinden daha sadece bir yıl geçmişken, Ekim 2014'te Kobani serhildanıyla ülke ikinci kez sarsıldı.

Türkiye'yi sarsan iki halk isyanında da kendi mücadele yöntemleriyle sahne almamış olan işçi sınıfı, Ocak 2015'te 40 fabrikadan 15 bine yakın metal işçisinin katıldığı grevle sahneye çıktı. Metal grevi o zaman Bakanlar Kurulu tarafından fiili grev yasağıyla durduruldu. İşçi sınıfı koca bir devdir; zor harekete geçer, ama harekete geçmi de zor durur. Nitekim önceki grevi fiili yasakla engellenen metal işçileri, Mayıs 2015'te fiili, meşru hatta fabrika işgali grevleriyle yollarına devam etti, ediyor. Bizim "Büyük Metal Grevi" olarak adlandırdığımız bu grev dalgasına, en büyük otomotiv fabrikaları dahil onlarca fabrikadan 20 bine yakın işçi katıldı.

İşte böyle bir dönemin devamında gerçekleşiyor Sürekli Devrim Eğitim Kampı. Türkiye, devrimin koşullarının derinden derine hazırlandığı bir dönemden geçiyor. Durum böyleyken, Trotskiy'in Marksizm'e sunduğu önemli katkılardan biri olan sürekli devrim teorisini konu edinmek ve onu pratikle buluşturmak bir seçenek değil, gerekliliktir. Yoldaş Lenin'in dediği gibi: "Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz."

Teori ve pratik iç içe

Kampımız, içinden geçmek-

te olduğumuz somut durumdan çıkarımlar yaparak, katılımcıların mücadele dolu bir sene boyunca ihtiyaç duyacağı teorik ve pratik birikime katkı sunacak şekilde düşünüldü. Bu doğrultuda kampımızda, günümüz sınıf mücadeleleri açısından Trotskiy'in ve sürekli devrim teorisinin önemini vurgulayacağız. Bunun yanında, metal grevlerini analiz edip görevlerimizi konuşacağız. Dünya ve Türkiye'ye daha geniş bir pencereden bakabilmek için, geçtiğimiz Mart ayında gerçekleştirdiğimiz 3. Kongre'nin sonuçları ışığında Dünya ve Türkiye'nin durumunu kardeş partilerden enternasyonal katılım ile değerlendireceğiz.

Kampımızda ana oturumların yanı sıra, ajitasyon ve propagandanın kadın mücadelesine, bireysel ve toplu iş hukukundan Filistin ve Ortadoğu'ya, üniversite gençliğinin faaliyetlerinden işyeri örgütlenmesine kadar çeşitli konularda atölyeler düzenlenecek. Bu atölyeler katılımcılara günbegün pratik faaliyette rehberlik edecek, yollarına ışık tutacak.

Dolu dolu geçecek kamp programında tiyatro ve müzik gibi sanatsal faaliyetleri de unutmadık. Gönüllülerin katılacağı tiyatro atölyesinde, senaryosu

75.YIL
Lev Davidoviç TROTSKİY

**SÜREKLİ DEVRİM
EĞİTİM
KAMPI**

> Seminerler > Film Gösterimi
> Tiyatro > Atölyeler > Müzik

**26-30 Ağustos 2015
DİKİLİ / İZMİR**

DEVRİMCİ İŞÇİ PARTİSİ

f devrimciiscipartisi | e gercekgazetesi
e egitimkampi@dip.org.tr | www.dip.org.tr

bile katılımcılar tarafından yazılacak bir oyun hazırlanıp kamp sonunda tüm izleyicilerin beğenisine sunulacak. Benzer şekilde müzik atölyesi katılımcıları, kamp boyunca hazırladıkları dinletiyi kampın sonunda bizlere sunacak.

Davetlisiniz

Dünya ve Türkiye'nin mevcut durumunda, titizlikle plan-

lanmış programıyla altıncı kampımız Sürekli Devrim Eğitim Kampı, devrim yolunda işçi sınıfının mücadelesine omuz vermiş ya da vermek isteyen tüm dostlarımız için kaçırılmaması gereken bir faaliyet. Önümüzdeki mücadelelere hazırlanmak için kolektif bir şekilde donanımımızı arttıracığımız, güç ve moral depolayacağımız kampımıza tüm dostlarımız davetlidir.

Hasta tutsaklara özgürlük!

Ankara Düşünceye Özgürlük Girişimi öncülüğünde bir dizi aydın, hasta tutsakların haklarını savunmak üzere bir bildiri yayınladı. Aralarında İsmail Beşikçi, Fikret Başkaya, Sibel Özbudun, Oya Baydar, Sungur Savran, Ragıp Zarakolu, Gün Zileli, Sait Çetinoğlu gibi yazarların, Baskın Oran, Kadir Cangızbay, Korkut Boratav, E. Ahmet Tonak, Kurtar Tanyılmaz, Cengiz Aktar, Ahmet Haşim Köse, Gaye Yılmaz gibi akademisyenlerin, Pınar Aydınlar, Mahir Günşiray, Melek Taylan Ulagay, Yücel Erten gibi sanatçı ve sinemacıların, Ayhan Bilgen ve Beyza Üstün gibi parlamenter ve Sinan Çiftiyürek, Teslim Töre, Recep

Maraşlı gibi politikacıların, Şanar Yurdatapan, Şebnem Korur Fincancı gibi insan hakları aktivistlerinin, Aydın Engin, Ahmet Abakay, Alev Er, Yalçın Ergüdoğan, Fusun Erdoğan gibi gazetecilerin, Necmiye Alpay ve Attila Tuygan gibi çevirmenlerin, Ercan Kanar, Erdal Doğan, Şiar Rişvanoğlu gibi hukukçuların bulunduğu 300'ü aşkın aydın, ortak bir açıklamayla şöyle dedi:

"Hasta tutsaklar sorunu, yıllardır kanayan yaramız. 'AKP Devleti' hasta tutsakları 'rehin' olarak tutmakta ve onları yüz kızartıcı bir tavırla 'pazarlık' konusu yapmaktadır. Tabii bu politikadan 'adli mahpuslar' da etkilenmektedir. 1.000'e yakın

hasta tutsak bizden - sizden destek beklemektedir. **Son 13 yılda, 2.300 insanın cezaevlerinde -raporlarına rağmen tahliye edilmeden- yaşamını kaybetmiş** olması, bu sorunun vahametini göstermektedir."

Aydınlar bildiriye şu çağrıyla bitiriyor: "Kamuoyuna, şair, yazar, sanatçı ve bilim insanlarına, kurum temsilcilerine çağrımızdır: Sesimize ses katın. Bulduğunuz alanlarda -kurumlarda- yayın organlarında bu konuyu gündeme alın. Basını, konuyla daha çok ilgilenmeye davet edin. Bu ayıpla daha fazla yaşamayalım. Bu drama seyirci kalmayalım."

Krizin faturasını emekçi kadınlar ödemeyecek

Armağan Tulun

İftar vakti duymak istemediklerimiz

Ramazan nedeniyle televizyon kanallarında özellikle iftar ve sahur vakitlerine yakın saatlerde özel programlar yapılıyor. Bu programların biri de Show TV'de Mustafa Karataş'ın sunduğu "Sahur ve İftar Vakti" isimli program. Mustafa Karataş, 30 Haziran günü yaptığı programa, telefonla bağlanan bir kadın izleyicinin eşinden şiddet gördüğünü, şiddete uğradığı zaman annesinin evine gittiğini, eşinin bir daha yapmayacağına söz vermesi üzerine geri döndüğünü ama her seferinde tekrar şiddete maruz kaldığını söylemesi üzerine, "Siz oyun oynuyorsunuz, öbür dünyaya gitmeden size bu dünyada ceza vermek lazım." dedi.

Birkaç dakikalık telefon bağlantısında sarf edilen cümlelerde, o cümlelerin ayrıntılarında neler var neler! "Ben annenin yerinde olsam seni eve almam, gelme git, senin yerin orası, kocanın yanı derim." Oldu olacak sınırlı sayıdaki kadın sığınma evlerini de kapatmak lazım deyin.

"Dövecekse, gücü yetiyorsa gitsin erkeklerle kavga etsin. Erkekse... Dışarıda göstereyim yiğitliğini, aslan olduğunu." Tabii ya, şiddet, yiğitlik göstergesi, erkeklik ispatı!

"Kavga etmeyin, oyuncak haline getirmeyin. ... Boşanmayı da ağzınıza almayın." Kavga etmek karşılıklı bir şeydir. Oysa burada karşılıklı bir durum yok. Erkeğin kadına uyguladığı bir şiddet var. Bu tıpkı "aile içi şiddet" diyerek şiddeti uygulayanı gizlemeye ve karşılıklı bir durummuş gibi ifade etmeye benziyor. Üstüne yetmezmiş gibi bir de boşanıp boşanmamayı oyuncak haline getirmekten, boşanma fikrinden vazgeçmekten bahsediyor. Evde her gün şiddete uğrayan ve kurtulmaya çalışan bir kadın için bunun bir oyun olmadığına eminiz. Boşanma fikrini aklından çıkarıp uğradığı şiddete razı gelmesine izin vermektense, çocuk, çevre baskısı gibi boşanmasını zorlaştıran engellere karşı, kadını güçlendirip kurtarmak için çaba sarf ederiz.

"Ufak şeyleri büyüterek olmaz. Bazı şeylere katlanacağız. Kusurumuzla seveceğiz. Tahammül edeceğiz. Ama sürekli dayak yiyorsan öyle evlilik olmaz. O zaman da aileler kalkan olacak..." Karşısındaki kadın 6 yıldır sürekli şiddet gördüğünü söylüyor, Mustafa Karataş "ufak şeyleri abartma" deyip sevgiden bahsediyor. Sanki gerçek değil de bir ihtimalmiş gibi "sürekli dayak yiyorsan" diyor da o zaman bile boşanma lafını ağzını almıyor. Neymiş aileler arayış bulacak, kalkan olacaktı.

Ve tabii her zaman karşımıza çıkan tabir olmadan olur mu: "Eskiden bir söz vardı, neydi o? Kol kırılır yen içinde kalır." Neymiş, öyle her "kavga ettiğinde" hemen herkese söylemek olmazmış, sonra kırgınlık oluyormuş, geri dönüşü olmuyormuş. Defalarca tekrarlanan şiddetin, bir anda sözlü tartışma gibi basitleştirilmesi bir yana, kadınların sanki kendi utançlarıymış gibi ifade etmekte, yardım istemekte zorlandıkları bir konu hakkında susun, konuşmayın diyor. Kadına yönelik erkek şiddeti ile ilgili istatistikler açıklandığında o rakamların sadece kayıt altına alınabilen resmi rakamları gösterdiğini, gerçekte çok daha yüksek olduğunu boşuna söylemiyoruz.

Mustafa Karataş kadına karşı şiddeti meşrulaştırın bu sözleri İstanbul Üniversitesi İlahiyat Fakültesi öğretim üyesi profesör unvanının ağırlığı ile söyledi. Bu sözler eleştirildiğinde de hakkında çıkan haberlerin gerçek olmadığını ileri sürdü ve "Yapılan yalan haberler dine yöneliktir." diyerek dini kendine kalkan yapmaya çalıştı. Mustafa Karataş'ın kelime kelime ne söylediği ortada, isteyen açık kanalın internet sitesindeki videolardan izleyebilir. Ama biz Karataş'ın sarf ettiği sözleri de başkalarının ağzından çıkacak yenilerini de duymak istemiyoruz. O iftar saatinde ne çok kadının lokması boğazında kaldı kim bilir?

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) Haziran ayında resmi Mart ayı işsizlik rakamlarını açıkladı. Bir önceki yılın aynı dönemine göre yaklaşık bir puanlık artışla resmi işsizlik rakamı yüzde 10,6. Ki bu rakama umudunu yitirdiği için ya da başka nedenlerle aktif bir şekilde son dört haftadır iş aramayı bırakanları eklediğimizde işsizlik oranı DİSK-AR'ın verilerine göre yüzde 17,5'e çıkıyor. Yani yaklaşık beş buçuk milyon kişi işsiz. Kadınlar içinse durum daha kötü. Resmi rakamlara göre kadınlar da işsizlik oranı yüzde 12,9. DİSK-AR'ın verilerine göre ise yüzde 25,8. Yani her dört kadından biri işsiz. Ekonomideki ciddi bir sarsıntı ve krizin derinleşmesinin ise bu sorunu daha da arttıracığı açık. Çünkü krizi yaratan patronlar, bedelini işçi sınıfına ödetmek isterken, işçi sınıfı içinde de fatura en çok emekçi kadınlara kesiliyor.

İşsizlik, güvencesizlik, düşük ücretler

Krizin emekçi kadınlar

in en başta gelen etkisi işsizlik. Zaten işgücüne katılmada hep ikinci plana atılan, esas görevi "evdeki işleri" olarak görülen kadınlar, krizle birlikte en başta kapının önüne koyulanlar oluyor. Özellikle de kriz en başta, kadın işçilerin yoğunlukta olduğu tekstil, turizm, hizmet sektörü gibi alanları etkilediği zaman. Ama bir yandan da ikili bir durum ortaya çıkıyor. Çünkü işsizliğin genel olarak artışı ile birlikte evin geçiminin sağlanması derdi arttıkça, normalde çalışmayan kadınları da çalışmaya zorlayan bir durum ortaya çıkıyor. Sermaye bunu da kendisi açısından bir fırsata çevirip kadınları kayıt dışı, geçici, güvencesiz ve düşük ücretli işlerde istihdam ediyor. Yani aslında kadınların işsizliği, alttan alta güvencesiz bir şekilde geçici işlerde çok düşük ücretlerle çalışma şeklinde devam ediyor.

Emekçi kadınlar için krizin faturası sadece bunlar olmuyor elbet. İşten çıkarıldığı durumda da işçi sınıfının haklarına yapılan taarruzdan

emekçi kadınlar da nasibini alıyor. Üstüne bir de kadın olmaktan kaynaklı süt izni, doğum izni gibi hakları tırpanlanıyor ya da daha düşük ücretli işlere kaydırılıyor. Sadece kadınların sorumluluğu gibi görülen çocuk bakımının uzantısı olarak işyeri kreş hakkı bugün bile patronlar tarafından yok sayılırken, kriz döneminde tümüyle ortadan kaldırılıyor. Masraflardan kesintiye gitmek için işyeri servislerinin kaldırılması, kadınları sadece maddi olarak etkilemiyor, uzun mesai saatleri nedeniyle çalışmalarının önünde engel oluşturacak bir baskı yaratıyor.

Kadınlar krizin bedelini evde de ödüyor

İşsizlik tehdidinin bu kadar yüksek, güvencesiz çalışmanın bu kadar yaygın olması kadınların yaşamını sadece çalışma yaşamında değil, bir bütün olarak etkiliyor. Çünkü işsizliğin genel olarak artışı, ev işlerinin bütün yükünü omuzlayan kadınların hem evde hem işte çalışma koşullarını ağırlaştırıyor.

Gençlik mücadelesi

Eğitim Bakanlığı mı, Sulh Ceza Hakimliği mi?

Milli Eğitim Bakanlığı (MEB), Ortaöğretim Kurumları Yönetmeliği'nde devamsızlık süresinin 45 günden 30 güne düşürülmesi, nakillerin aylık yapılması gibi değişiklikler yaptı. Resmi Gazete'de yayımlanan yeni yönetmelikte, bazı maddeler özellikle dikkat çekiyor. Örneğin "İzinsiz gösteri, etkinlik ve toplantı düzenlemek ve bu tür gösteri, etkinlik ve toplantılara katılmak" bakanlık tarafından artık suç sayılıyor. Oysa Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası'na göre gösteri düzenlemek ya da bu gösterilere katılmak için izin almak gerekmiyor. Yani öğrencilerin, yaşadıkları sorunlara tepki göstermek için bir araya gelip seslerini çıkartmaları yasaya bile aykırı şekilde bakanlık tarafından yasaklanmış oluyor. Öğrenciler paralı eğitime tepki gösterdiklerinde, parasız, nitelikli, anadilde, bilimsel bir eğitim talep ettiklerinde disiplin suçu işlemiş olacaklar. Paralı eğitimin, kapita-

lizmin katlettiği Uğur Çolakoğlu, Abdullah Şeker gibi arkadaşlarını anmak istediklerinde de suçlu olacaklar!

Yeni yönetmelikte aynı zamanda "Milli ve manevi değerlere, genel ahlak ve adaba uygun olmayan, yanlış algı oluşturabilecek tutum ve davranışlarda bulunmak" da suç. İlk anda bakınca sorun yok gibi görünebilir ama insanın "Kime göre, neye göre sorun olacağı belli, öğrencilerin okulda nasıl davranacaklarına, neyi konuşup neyi konuşamayacaklarına Milli Eğitim Bakanlığı karar verecek. 13 yıllık iktidarı boyunca işçilere, kadınlara, Kürtlere, Ermenilere, kendileri hariç neredeyse ülkenin bütün kesimlerine yönelik düşmanca politikalar izleyen, ezilen kesimlere yönelik baskı ve suçları adeta kışkırtan bir hükümetin bakanlığından bahsediyoruz! Soma'da madenci yakınına tekme atanların, iş cinayetlerine

kader diyenlerin, "Affedersiniz Ermeni..." diyenlerin, kadınların gülmesinden hamileyken sokağa çıkmasına kadar her şeye karışanların hükümeti!

Bir başka dikkat çeken madde de, "Bilişim araçları veya sosyal medya yoluyla; bölücü, yıkıcı, ahlak dışı ve şiddeti özendirilen sesli, sözlü, yazılı ve görüntülü içerikler oluşturmak, bunları çoğaltmak, yaymak ve ticaretini yapmak" suç olarak ifade edilmiş. Öğrencilerin

okulda ne konuşacaklarına, nasıl davranacaklarına karıştırdıkları yetmiyormuş gibi, sosyal medyada ne paylaşacaklarına da karışıyor bakanlık. Yani okullarda ırkçılığı, mezhepçiliği yaymak suç değil ama belki de "Yaşasın halkların kardeşliği" veya "Biji biratiya gelan" diye paylaşımında bulunmak suç bile olacak.

Öyleyse soruyoruz: Bakanlık için bölücü, yıkıcı, ahlak dışı ve şiddeti özendirilen paylaşım kapsamına Berkin Elvan ile ilgili paylaşım yapmak da giriyor mu? Ya Soma? Ya Ermenek? Uğur Çolakoğlu, Erdoğan Polat, Abdullah Şeker? İş cinayetlerinde ölen liseliler hakkında paylaşım yapmak bakanlık için "bölücü" ya da "yıkıcı" olacak mı? Bu değişikliklerle öğrenciler, Türkiye'nin IŞİD'e desteğine hayır dediğinde, Türkiye'nin Suriye'de savaşa girmesine karşı çıktıklarında "bölücülük suçu" işleyecekler! İşçi ve emekçilerin eylemlerine destek

olduklarında da burjuvazi için "yıkıcı" paylaşımlar yapmaktan suçlu sayılabilirler! Bütün bunlar bir yana, 14 yaşında bir çocuğu başından gaz fişegiyle vuran, 15 yaşında 16 kiloya düşüp ölmesine sebep olan bir hükümetin bakanlığının, liselileri "şiddeti özendirmek" ile suçlaması gülünç değil mi?

Milli ve manevi değerler, genel ahlak, bölücülük, şiddete özendirmek ve bunun gibi laflarla süslenmiş bu yönetmeliğin asıl amacının ne olduğunu biliyoruz: Soma için lise bahçelerinde bedenleriyle Soma yazarak dayanışma duygularını gösteren ya da greve desteğe giden öğrencilerin mücadelesinin önünü daha liseden kesmek. Yönetmeliğe eklenen bu maddelerle MEB bir kez daha, öğrencilere nitelikli ve bilimsel bir eğitim vermek yerine onları baskı altında tutmaya yarayan bir kurum olduğunu kanıtlamıştır!

Uludağ Üniversitesi'nde stant açan öğrencilere kınama cezası!

Geçtiğimiz aylarda Uludağ Üniversitesi'nde yapılan rektörlük seçimlerinde son derece düşük oy almasına rağmen Cumhurbaşkanı

Erdoğan tarafından rektör olarak atanan Yusuf Ulcay koltuğuna oturur oturmaz, yaz aylarında okulun görece boş olmasını fırsat bilerek geçmiş dönemden kalan soruşturmaları sonuçlandırmakla görevine başladı.

22 Ekim 2014 tarihinde Mediko önünde stant açmak isteyen öğrencilere Özel Güvenlik Birimleri (ÖGB) saldırmış, bazı öğrenciler yaralanmıştı. Bunun üzerine rektörlük tarafından soruşturma açılan 30 kişiye kınama cezası verildi. Şüphesiz ki ÖGB'nin öğren-

cilere saldırmasının da, konu ile ilgili soruşturma açılmasının da sorumlusu bir önceki rektör Kamil Dilek'tir. Öğrencilerin düşüncelerini özgürce ifade etmesi söz konusu olunca Yusuf Ulcay sadece Kamil Dilek'in başlattığı işi tamamlıyor. Öğrenci düşmanlığı mı? İki de aktif! Üniversite kapılarının sermayeye git gide açılması mı? İki de üstlerine düşeni yapıyor ve yapacak! Çünkü ikisi de YÖK'ün zihniyetini temsil ediyor, Yusuf Ulcay AKP'ye yakınlık konusunda bir adım önde olsa da!

YÖK'ün rektörleri ve rektör eskileri, işçi emekçi çocuklarını yerlerde sürüklemekten, okuldan uzaklaştırmaktan, geleceklerini karartmaktan geri durmuyorlar. Özgür bilime sermaye çelmesini takan, eğitimi piyasalaştıran, emekçi çocuklarını kimi zaman katlamalı harçlarla soymaya yeltenen üniversite anlayışına karşı mücadele eden öğrencilere ve akademisyenlere verilen bu cezalara karşı sesimizi her zaman yükselteceğiz.

İTÜ'de 40 öğrenciye 67 soruşturma!

İstanbul Teknik Üniversitesi Rektörlüğü devrimci ve yurtsever öğrencilere karşı sık sık kullandığı soruşturma terörüne bir kez daha başvurdu.

Aralarında Devrimci İşçi Partili Öğrenciler'in de bulunduğu 40 öğrenciye "afiş asma", "güvenlik görevlilerine darp" vb. bahanelerle soruşturmalar açıldı. Soruştur-

maların çoğunun açılmasına neden olan olay, 24 Nisan günü rektörlüğün koyduğu keyfi afiş asma yasasına karşı Devrimci İşçi Partili Öğrenciler'in 1 Mayıs, HDP İTÜ Koordinasyonu'nun da Ermeni Soykırımı afişleri asmasıdır.

24 Nisan günü afişlerini asan öğrencilere önce Özel Güvenlik

Birimleri (ÖGB), sonra da okula gelen çevik kuvvet ekibi saldırdı. O kadar ki, ÖGB öğrencilere sandalye, taş, şişe fırlatmış; çevik kuvvet ekibi birçok öğrenciyi ters kelepçeyle gözaltına almış, öğrencilere tehditler, küfürler savurmuş, kadın öğrencileri taciz etmiş ve tüm bunlar rektörlüğün bilgisi ve izni dahilinde gerçekleşmişti.

Sonrasında öğrenciler, 27 Nisan günü büyük bir eylem düzenleyip afiş asma haklarını geri kazanmayı başarmıştı. Fakat rektörlük, ÖGB ve çevik kuvvet eliyle öğrencilere saldırmamış, darp etmemiş gibi suçu yine öğrencilerde buldu.

Bu soruşturma saldırısına karşı düzenledikleri eylemde "Bizler, İTÜ öğrencileri olarak üniversi-

temizin faşist çeteler, rektörlük ve ÖGB eliyle karartılmasına izin vermeyeceğimizi gösterdik. İTÜ'de polis, ÖGB ve çete terörü istemiyoruz! İTÜ Faşizme mezar olacak! Yaşasın halkların kardeşliği!" diyen öğrenciler, mücadelelerini aynı kararlılıkla devam ettireceklerini ifade ettiler.

Karagöz işçidir, tulum giyseye yeridir

*Perde kurduk, ışık yaktık
Gösterimiz gölge-hayal
Gerçeğin aynasıdır bu perde
Sanılmaya martaval!*

Alla pulla, cilâla, parlat, sat!

Kültürel ürünleri allayıp pullayıp içini boşaltıp hızlı tüketime hazırlamak konusunda pek marifetlidir kapitalist üretim biçimi. Yeter ki halkın bildiği, sevdiği geleneksel bir tören, özel bir gün, ay yahut bunlarla özdeşleşmiş herhangi bir karakter ya da tip olsun. Hemen itina ile ele alınır, asıl özellikleri çarpıtılır. Seri üretime uygun hâle getirilip biraz da şirinleştirildi mi, çeşitli reklam bombardımanları aracılığıyla satışa hazır demektir. Artık istendiği şekilde çoğaltılabilir, en lüks mağazalardan kıyıda köşede kalmış dükkânlara kadar her vitrinde boy gösterebilir, alâka-alâkasız kopyalarıyla her an her yerde pazarlanıp tüketilebilir. Böylece alışveriş canlanır, ekonomi şahlanır, hele bir de dış pazarlarda da tanıtılırsa milli şuurumuz toparlanır ve de milli gururumuz okşanır(!)

Karagöz Oyunu ve Karagöz tiplmesi de bu “içini boşalt, cilâla, parlat ve herkese sat” furyasından nasibini almıştır maalesef. Banka reklamlarından sigorta reklamlarına, dondurma reklamlarından süpermarket bültenlerine kadar bin türlü mecrada alelade bir nesne gibi önümüze çıkarılmaktadır. Ramazan ayına özel televizyon programlarında olsun, internette dolaşan animasyonlarda olsun; cahil, çabuk sinirlenen, kurnaz, çıkarıcı ama bir o kadar da sempatik bir tip gibi sergilenmektedir. Son tahlilde Karagöz, “delidir ne yapsa yeridir” deyip gülüp geçilecek bir hayali tipleme olarak zihinlere yerleştirilmek istenir, Ramazan sonunda da yerini başka “ticari nesnelere” bırakarak sahne arkasına çekilir.

Karagöz kimdir?

Peki, kimdir bu Karagöz? Başlı başına bir karakter midir? Yoksa genel hatlarıyla çizilmiş karikatürize bir tip

midir? Neyi, kimi temsil eder? Hacivat kimdir ve neyi temsil eder?

İnternette herhangi bir arama motorunda “Karagöz” kelimesini aratarsanız karşınıza milyon tane sonuç çıkar. Bunların çoğu birbiriyle sözleşmiş gibi aynı hikâyeyi anlatır: “Karagöz ile Hacivat, Sultan Orhan (14. Yüzyıl) zamanında yaşamış, Bursa’da bir cami yapımında çalışmış işçilerdir. Aralarındaki nükteli konuşmalar diğer işçileri oyaladığı için caminin yapımı gecikmiş, bunu öğrenen Sultan da Karagöz ile Hacivat’ı öldürtmüştür. Bundan yüzyıllar sonra, Şeyh Küşteri adında biri, deriden yapılmış tasvirlerle Karagöz ile Hacivat’ı canlandırmış, gölge oyunu yöntemiyle şakalarını tekrarlamıştır.”

Yukarıdaki bilgilerin çoğu, farklı birçok kaynak tarafından da doğrulanmaktadır. Fakat dikkat edilmesi gereken şudur ki; örnekte de görüldüğü şekliyle, hemen her kaynaktan Karagöz oyunu birtakım komiklikler, nükteli konuşmalar ve şakalardan ibaretmiş gibi anlatılmaktadır. Peki, bu nükteli konuşmalar, şakalar nereden doğmaktadır? “Efendim, Karagöz cahil olduğu için pek bilgili ve de görgülü Hacivat’ın sözlerini yanlış anlar, hazırcıvaplığıyla bunlara verdiği uydurma karşılıklar da seyirciyi güldürür.” Soruyu böyle cevaplayanlar çoğunluktadır.

Aslında, yine doğru bir tespit vardır. Ama yetersizdir. Sadece görüneni açıklamaktadır. Fakat yalnızca görüne bakmak aldatici olur. Doğru soruları sormak gerekir. Ayrıca belirtmek gerekir ki, Karagöz’ün çoğunlukla işsiz, hep gündelik işlerde çalışan, yarı aç yarı tok, yoksulluk çeken bir tip olduğu doğrudur. Fakat Hacivat’ın da işçi olduğu iddiası yüzeyseldir. Farklı mecralarda yayınlanan yüzlerce örneği bulunmakla beraber, Karagöz oyununun klâsik dağıncığı yirmi sekiz tanedir. Karagöz’ün gerçekte nasıl bir tip olduğunu anlayabilmek için en iyi yol, bunlardan bazı örneklerle bakmaktır.

Cahil mi, kurnaz mı?

Hacivat her oyunun girişinde Karagöz’e seslenir “Yar bana bir eğlen-

ce medet” diye. Gazeller, şiirler okuyan, babadan varlıklı, iyi tahsil görmüş, kimi zaman mirasyedi biri olarak karşımıza çıkan, “Çelebi” diye tabir edilen toplumsal katmana mensup bir tiptir. Karagöz’ün dostluğunu, muhabbetini sever. Karagöz ise, Hacivat’ı sevmekle beraber, sürekli geçim sıkıntısı çektiği için, yanlış anlamaların da etkisiyle Hacivat’a kızar. “Ne yer, ne içerim bilmezsin, halimi hatırlı sormazsın, bir de kapımda ‘Yar bana pancar’ diye bağırıp durursun” diyerek çıkışır.

Bir oyunda Hacivat, kış günü soğuktan titreyen Karagöz’e eski paltosunu verip kendisine de kürklü bir palto diktireceğini söyler. Bir başka oyunda Hacivat; “Karagözüm seni iyi gördüm, şişmanlamışsın” der. Karagöz; “Her akşam birkaç iftara, her gece birkaç sahura gidip bir ayda yirmi iki kilo şişmanlıyorum. Ramazan sonrası da, parasızlıktan on bir ay sadece akşam yemekleriyle idare ettiğim için ayda iki kilo zayıflayıp gelecek Ramazan’a kadar idare ediyorum” diye cevap verir.

Evet, Karagöz cahil, yoksul, kimi zaman kaba-saba, kurnaz ve çıkarıcı görünen bir tiptir. Ama bunun sebebi içine doğduğu maddi yaşam koşullarıdır. Saydığımız bu özellikleri sınıfsal konumundan ayrı düşünülemez. Anadolu’da yaşayan, ağır vergilerle bel bükülmüş, kapitalizm-öncesi üretim ilişkileri sonucu yoksul ve cahil bırakılmış, hep gündelik işlere mahkûm edilmiş binlerce köylüyü, göçebeyi, işçiyi, yoksulu temsil eder. Belki de, modern edebiyatla birlikte ortaya çıkan anti-kahraman (kahraman olmayan kahraman) figürünün bizdeki ilk örneğidir.

İşçilerin anti-kahramanı

Karagöz’ün cahilliği, yaşadığı dönemin egemenlerinin sınıfsal tahakkümünden kaynaklıdır. Bugün internet çağında yaşadığımız söylenirken, herkesin istediği bilgiye kolayca ulaşabileceği teranesi bizi sadece görüne ulaştırıyor. Kültür-sanat ürünleri de egemenlerin istediği şekliyle, sınıfsal arka planı perdelenerek bulanıklaştırılıyor. Görevimiz, bu perdeyi yırtıp ortadan kaldırmaktır. Zira Karagöz oyununun gölge-hayal perdesi, en başta da belirtildiği üzere martaval değil gerçektir. Görevimiz, oradan yansıyanlarla yetinmeyip ardındakini de anlatmaktır.

Karagöz, işçi sınıfının, yoksulların anti-kahramanıdır!

Perde kurduk, ışık yaktık,
başlayan bir gazeldir
Hüner değilse de dünyaya gelmek
Ne de güzeldir
Marifet oynayan kim oynatan kim bilmededir
Gölgede solmadan
açmayı becerebilmededir
Ne kadar sürç-ü lisan ettiyse
aşk ola!

Sungur Savran

Tarihin çağrısına cevap vermek

Tarih gezindi, dolaştı, kıvrıldı, yan yollara saptı ve sonunda kendi mecrasına girdi. Tarih, “bugüne kadar bütün tarih” için geçerli olduğu gibi, oraya buraya uğradıktan sonra aslına döndü: “sınıf mücadeleleri tarihi” olmaya.

Ne çok peygamber çıktı, sınıfın ve sınıf mücadelesinin sonunu ilan eden. Ne çok teorik moda oluşturuldu artık sınıf mücadelesinin belirleyici olmadığına, hatta ortadan kalktığına ilişkin. Tarih muzip bir edayla bütün bunlara göz kırptı. Sanki kendi hakikatini ortaya koymadan önce iyice açsınlar saçılınsınlar diye bekledi. Ve sonra aniden bir dönüş yaptı. Hakiki doğasıyla, sınıf mücadelesi olarak geri geldi.

Tunuslu işsiz gençlerin ayaklanarak onlarca yıldır sürmekte olan bir diktatörlüğü alaşağı eden bir devrim sürecini başlatmaları nedir? Mısır’da 1,5 milyon işçinin birkaç ay içinde resmi sendikaların dışında bağımsız sendikalarda örgütlenmesi ve devrim sürecinin itici güçlerinden biri haline gelmesi nedir? ABD finans kapitalinin kalbi Wall Street’i işgal etmek istemek nedir, dahası “yüzde 1-yüzde 99” bölünmesinden söz etmek ne demektir? Tel Aviv’de bütün yaz kamp kurup İsrail’in sorununu Filistinlilerden kaynaklanan “güvenlik” sorunu değil, yoksulların ekonomik ezilmesi olduğunu ileri sürmek ne demektir? Brezilya’da otobüs biletlere zammı protesto için 600’ü aşkın kentte on milyonların haftalarca sokağa çıkması nedir? İspanya’da yüzde 60’ı işsiz olan gençliğin ülkenin bütün kentlerinin ana meydanlarını bir ay boyunca işgal etmesi nedir? Yunan halkının iki yıl içinde 14 genel grev yaptıktan sonra Troyka’nın uşağı düzen partilerini devirip Syriza’yı iktidara getirmesi, sonra da referandumda yüzde 61 “Oxi” ile Avrupa Birliği’ne ağır bir şamar atması nedir?

Türkiye de her ülke gibi kendi yatağında akan ama aynı denize dökülen bir nehir gibi sonunda sınıf mücadelesine gelmiştir. 2013’te Gezi ile başlayan, aylar boyunca hükümeti sarsan olaylar, birçok sınıf ve katmanın birlikte yarattığı bir halk isyanı idi. 2014 Ekim ayında bütün Kürt illerini sarsan Kobani (Kobanê) serhildanı, yani İntifada’sı ezilen bir halkın kendi kardeşlerinin yok edilmesine toplu halde “hayır” demesi idi. Tarih yüzünü kâh kadın cinayetlerine karşı verilen mücadelelere, kâh ezilen dini grup Alevilerin nefis müdafaasına, kâh Kürt halkının Ortadoğu’da var olma savaşına dönüyordu. Bunların hepsi önemli gerçekliklerdi. Ama tarih sonunda bütün bu sorunların çözümünü için merkezi önem arz eden alana dönecekti: sınıf mücadelesi.

2013’ün 31 Mayıs’ını 1 Haziran’a bağlayan gece yarısı saat 02:00 dolayında Türkiye yüzünü isyana döndü. Onu izleyen üç buçuk ay Türkiye’nin burcu halk isyanı idi. 2015’in 5 Mayıs’ını 6 Mayıs’a bağlayan gece Renault işçisi, işten atılan 16 arkadaşının kartı basmadığında toplu halde iş bıraktı. O andan itibaren Türkiye, sınıf mücadelesi dönencesine girdi! Tarih Türkiye’de de özüne dönmüştü!

Bugün sınıflar bütün dünyada büyük bir hesaplaşmaya doğru ilerliyor. Kapitalizmin yarattığı ve artık çözmeye aciz olduğu krizlerin faturasını kim ödeyecek? Soru budur. Ekonomik kriz, ekolojik kriz, savaş... Kapitalizmin bu yaratıklarının ceremesini burjuvazinin kendisi mi çekecek yoksa bir kez daha bunun bedelini işçi sınıfına ve yoksullara mı ödeyecek?

Bu soruyu sormak, görevi tanımlamaktır. Görev işçi sınıfını bu tarihi mücadeleye hazırlamak, onu bilinçle yükseltmek, örgütle donatmaktır. Tarihin göz kırptığı bütün öteki ezilme biçimlerinin çözümü burada yatmaktadır. Ne zaman işçi sınıfı siyaset masasına yumruğunu vurur, bütün o sorunlar başka başka bir ışıkta görünecektir. Öyleyse, haydi, işçi sınıfını büyük sınağa hazırlamak için proletaryanın devrimci partisini inşa!

Yunanistan:

İşçi sınıfı yumruğunu vurdu, şimdi siyasi aracını arıyor

5 Temmuz günü Yunanistan'da yapılan referandum, bir ülke işçi sınıfının ve yoksul halkının uluslararası burjuvazinin gaddar uygulamalarına verdiği en berrak cevap oldu. Yunan halkı Avrupa Birliği'nin (AB), Avrupa Merkez Bankası'nın ve İMF'nin oluşturduğu Troyka'nın dayattığı yeni kemer sıkma önlemlerini bir halk oylamasında, hem de yüzde 61'e yüzde 39 gibi açık bir farkla reddetti. "Kemer sıkmaya son!" dedi.

Zafer ve bozgun

Bu, Yunan işçi sınıfı için görkemli bir zaferdir, Avrupa'nın ve daha ötede dünyanın burjuva sınıfı için ise bir hezimet. Yani referandum aslında Yunanistan ile AB arasında bir ilişki olarak görülmemelidir; referandum esas olarak, Yunan işçi sınıfı ile Avrupa burju-

vazisi arasındaki sınıf mücadelesinin ifadesidir.

Referandumu böyle tanımlamak, Yunanistan'a özgü bir politik ve ekonomik olay olarak görmeyi ne büyük bir yanlış olduğunu ortaya koymak demektir. Referandum, Yunanistan'ın yanı sıra Avrupa'nın tamamını ilgilendiren, daha da ötesinde dünya kapitalizminin geleceğini ilgilendiren bir öneme sahiptir. Çünkü Yunanistan'da yaşanan kriz, dünya çapında yaşanmakta olan ekonomik krizin sivri ucudur. Avrupa Birliği bugün dünya ekonomisinin zayıf halkasıdır. Yunanistan ise Avrupa Birliği'nin zayıf halkası.

Yunanistan'da sınıf mücadelesi derinleşecek

2008 Aralık ayında devletin baskısına karşı bir halk isyanı,

2011-2012'de 14 genel grev, Atina Sindagma Meydanı'nın günlerce işgali ve dev kitle gösterileri... Bu yılın 25 Ocak seçimlerinde has düzen partilerinin iktidardan kovulmasının da, bugün referandumun işçi ve emekçilerin zaferiyle sonuçlanmasının da arkasında bu büyük sınıf mücadeleleri yatıyor. Referandum zaferi sokakta verilen sınıf mücadelelerinin bir ürünüdür, ama kendisi de Yunanistan'da sınıf mücadelelerine büyük bir ivme kazandıracaktır. Yunan halkı artık onuruyla ayağa kalkmış bir halktır, kolay kolay sermayenin taarruzuna taviz vermeyecektir yakın gelecekte.

Oysa Syriza Avrupa sermayesiyle uzlaşmak için her fırsatı kullanmaya razıdır. Çıpras'ın "hayır" oylarının ezici zaferinin ertesi sabahı AB ile müzakerelerde zaman zaman inatçı bir tutum takınmış olan Ekonomi Bakanı Varufakis'i istifaya davet etmesi, "uluslararası piyasaları" sakinmeye ve AB'ye uzlaşma sinyalleri göndermeye yönelik bir manevradır. Referan-

dumun Syriza'nın elini güçlendirdiği teorisi hangi açıdan bakıldığında göre doğru ya da yanlıştır. Syriza'nın AB karşısında eli güçlenmiştir. Ama halk karşısında eli zayıflamıştır!

İşçi sınıfı ve halk "kemer sıkmaya son!" diyor. Çıpras, "kemerini biraz gevşetin!" diyor. Dolayısıyla, en basit ekme meselelerinde bile Syriza ve Çıpras önderliği halkın gerisindedir. Halk ekmeği ve onuru için ayağa kalkmış ve masaya yumruğunu vurmuşken, henüz iradesini taşıyacak siyasi araca sahip değildir. Yunan solu, ancak Syriza içinde ve dışında derin bir kabuk değişimi yaşayarak halkın iradesinin taşıyıcısı haline gelebilir. **Kardeş partimiz EEK burada çok önemli bir rol oynayacaktır.**

Avrupa'yı çatlaklar, dünyayı sarsıntı bekliyor

AB'nin krizi olgunlaşıyor. Yunanistan'ın avrodan çıkması ihtimali, ardından İspanya, İtalya, Portekiz, hatta İrlanda için her şeyin sorgulanması zorunluluğunu getirebilir. Fransa dahi korunaklı bir durumda değildir. Öyleyse, **Yunanistan'ın avrodan çıkması avronun çivisinin çıkması haline dönüşebilir.** Bu da Avrupa Birliği'nin parçalanmasına kadar gidecek bir sürecin başlaması de-

metir.

Avrupa Birliği 500 milyonluk nüfusuyla, dünya üretiminin dörtte birini kapsayan ekonomik gücüyle dünya ekonomisinde belirleyici odaklardan biridir. Bu dev ekonomide yaşanacak bir parçalanma, dünya ekonomisinin sarsıntıya girmesi demektir. Yunan referandumu dünya çapında sonuçlar doğurma potansiyeli taşıyor. Bu çöküntüden emekçi ve yoksulların ezilmeden sağlam çıkabilmesi için işçi sınıfı güçlerinin mücadelesini yükseltmesi ve sapasağlam önderliklere kavuşması gerekiyor.

Öyleyse, Türkiye'de de işçi sınıfının yükselen hareketi olağan dönemlerden çok daha büyük bir önem taşıyor. Başta metal olmak üzere işçi sınıfı hareketi, sınıfın yüzünü siyasete dönmesiyle ve kendi devrimci partisini oluşturmasıyla taçlandırılmalıdır. Türkiye işçi sınıfı da komşusu gibi siyaset masasına yumruğunu vurmaldır!

Haydi Yunanistan'a, Avrupa ve Ortadoğu için devrimci mücadele platformu oluşturmaya!

5 Temmuz'da Yunanistan'da referandum, 18-20 Temmuz arasında Atina'da 3. Avrupa-Akdeniz Konferansı! Yunanistan'da yaşanan referandum deneyimi tarihi bir önem taşıyor. Ama Syriza, hele hele milliyetçi ANEL ile kurmuş olduğu koalisyon hükümeti, bu tarihi deneyimden işçi sınıfı ve emekçiler için hayırlı bir sonuç çıkarabilecek kapasitede olmadığını çoktan kanıtlamış durumda. Yunanistan Komünist Partisi KKE ise kendisi on yıllardır Avrupa Birliği'ne karşı olduğunu söylerken halkın AB'ye attığı şamara sırtını dönecek kadar aymaz bir parti. Öyleyse, Yunanistan işçi sınıfına ve yoksul halkına yeni bir rota gerekiyor. Yunanistan'la ortak sorunlar paylaşan Güney Avrupa ülkeleri için, en başta İspanya için yeni bir rota gerekiyor. İşte, Batı Avrupa'dan Rusya ve Ukrayna'ya kadar,

Balkanlarda Makedonya, Bulgaristan, Bosna-Hersek ve başka ülkelere kadar çok çeşitli Avrupa ülkelerinden parti, örgüt ve mücadeleci aydınların katılımıyla toplanacak olan 3. Avrupa-Akdeniz Konferansı'nın amacı, bu yeni rotayı belirlemek için bir adım atmak.

3. Avrupa-Akdeniz Konferansı, aynı zamanda DAİŞ katillerinin üç ayrı kitada aynı gün katliamlara girişmesinden (Asya'da Kobani ile Kuveyt, Afrika'da Tunus, Avrupa'da Fransa) bir ay sonra toplanıyor. DAİŞ'in kendinden menkul halifesi Ebu Bekir el Bağdadi'ye biat ettiğini bir süre önce açıklamış olan Boko Haram'ın Nijerya'da iki günde 200'e yakın insanı katletmesinden 20 gün sonra toplanıyor. Arap dünyasında Suriye, Irak, Libya'dan sonra Mısır'ın da suikast ve katliamlarla sarsılmaya

başladığı bir dönemde toplanıyor. Tunus'tan işçi önderlerinin, Mısır'dan Devrimin Yolu Cephesi militanlarının, Kıbrıs sosyalistlerinin, bir ihtimal Filistin'den sosyalistlerin katılacağı bir konferans yine aynı soruya cevap vermeye çalışacak: İşçi sınıfı, yoksul köylülük ve gençliği temsil eden devrim ve sosyalizm güçleri kendilerine nasıl bir strateji çizecek?

Devrimci İşçi Partisi bu konferansta Merkez Komitesi'nden üç, *Devrimci Marksizm* dergisi Yayın Kurulu'ndan ise bir kişi ile güçlü biçimde temsil edilecek. 3. Avrupa-Akdeniz Konferansı dünyanın büyük ekonomik ve politik krizi bağlamında genel olarak kapitalizme ve emperyalizme, Ortadoğu'da Siyonizme, mezhepçiliğe-tekfirciliğe ve ulusal baskıya karşı proletarya enternasyonalizmi doğrultusunda bir devrimci strateji oluşturmaya ve işçi sınıfı

ile ezilen halkların bu stratejiyi uygulamaya koyabilecek en geniş birlikteliğini sağlamaya yönelik çabanın büyük önem taşıyan bir halkası olacak.

Amaç Avrupa Sosyalist Dev-

letler Federasyonu ve Ortadoğu Sosyalist Federasyonu'dur. Yunanistan, Türkiye ve Kıbrıs bu iki coğrafi alan arasında hayati bir rol oynamaya adaydır.